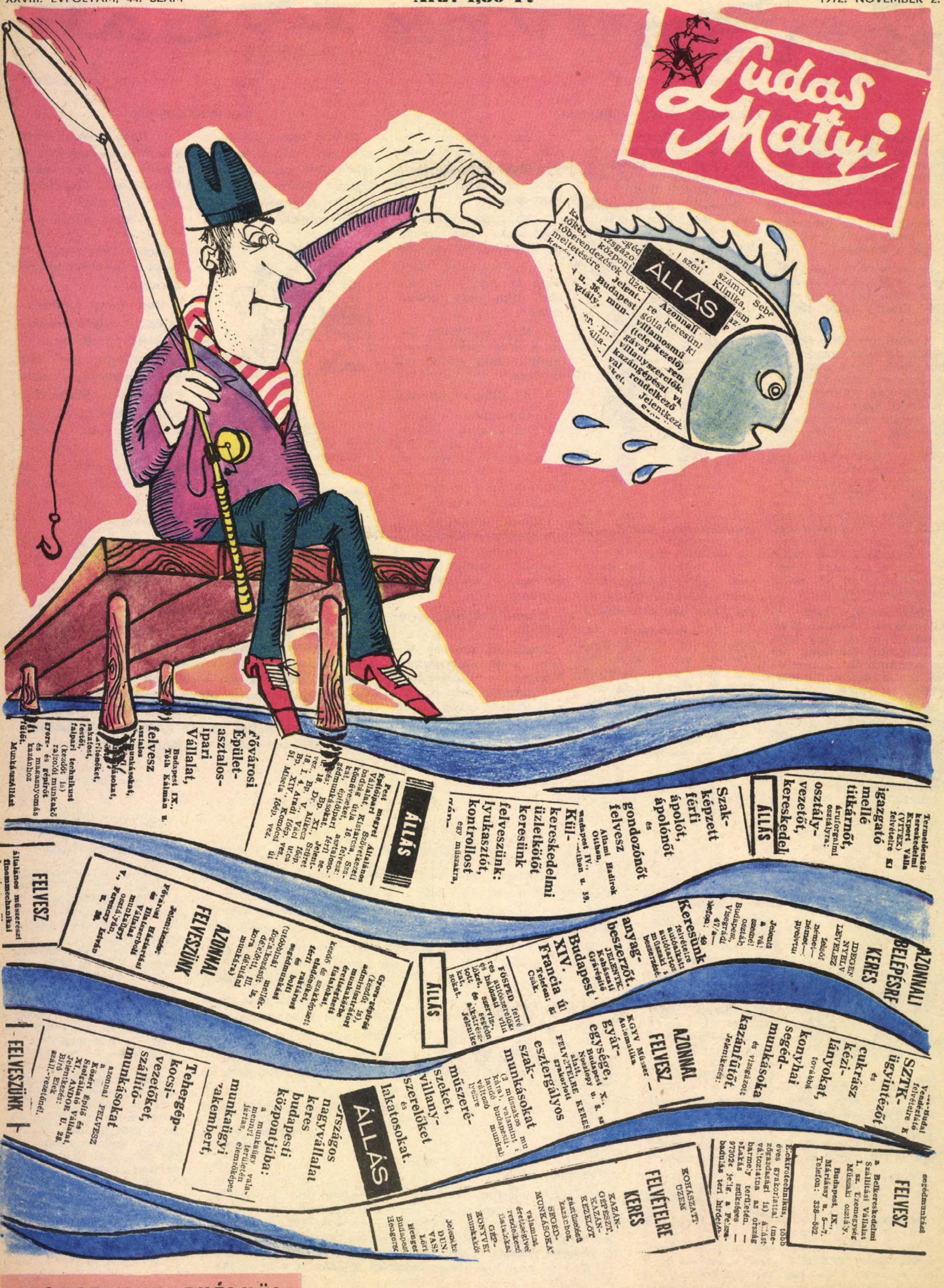
XXVIII. ÉVFOLYAM, 44. SZÁM
Ára: 1,80 Ft
1972. NOVEMBER 2.

Ludas Matyi

Barát József rajza

MAGYAR MUNKANÉLKÜLI — Visszadobom, ez nekem kicsi…

KEDVES LUDAS!

A TERASZON ÜLNI — SZABAD

Október 14, szombat (szabad szombat), ragyogó napsütés. Járom a budai hegyeket. Mire fölérek a Hármashatárhegyre, megéhezem, megszomjazom.

Sebaj, ott a vendéglő, már látom is. Csak kapjak helyet a teraszán!

Szerencsém van. A teraszon még akad néhány üres szék. Leülök, és várok. Lesem, mikor jön a pincér?

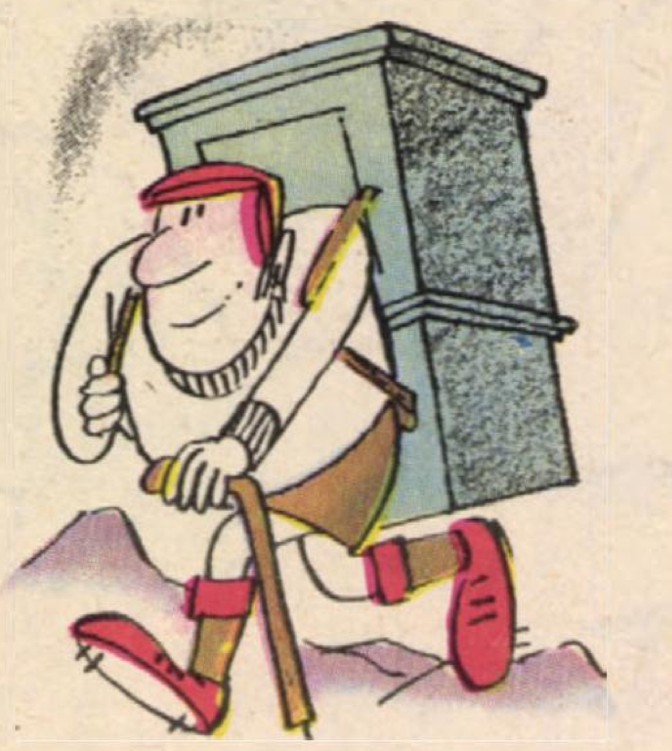
A köröttem ülők beszédéből azonban megértem, hogy hiába lesem a pincért. A teraszon nincs kiszolgálás, sőt még azt sem engedik meg, hogy valaki saját kezűleg kihozza ide — mondjuk — a feketéjét, vagy az üveg sörét. Fogyasztani csak odabent lehet, az étteremben (bocsánat a fenti „vendéglőért"), amely elsőosztályú.

Betérek. Valóban elsőosztályú! A legolcsóbb étel a bográcsgulyás (16,60 Ft). de a legtöbb 40 és 80 forint között van, ám akad bőven százon felül, sőt 169 forint és 60 fillérért is (!).

Megebédelek, mert 3 kilométeres körzetben más vendéglő nincs, csak lent a völgyben, márpedig én itt szeretnék maradni egykét órát a csúcson, ha már egyszer följöttem.

Közben nézem az étlapot. A fekete 5 Ft, a Cola 5,80, egy üveg Mátyás sör (pohár sör természetesen nincs, Kinizsi sem) 15,60. Tehát, aki betér ebbe az előkelőségbe, az — ha „smucig" alapon is — egy feketéért 6 forintot, egy Coláért 7-et, egy üveg sörért 18-at, és a legegyszerűbb ebédért... le sem írom, mennyit fizet.

Beszélek az üzletvezetővel, s megtudom a következőket: A teraszon csak szezonban (kb. szept. 15-ig) szolgálnak ki, de ha olyan az idő... Most is adott uta-

sítást (1 órakor), hogy hideg ételt (csak hideget!) és italt vigyenek ki. (Fogyasztói ár: mint bent.) Az étterem melletti büfé-bódé csak vasárnaponként tart nyitva májustól novemberig. (Zárt helyisége nincs.)

— Én emlékszem rá, hogy azelőtt volt itt söntés, meg egy olyan helyiség, amely az egyszerű kiránduló igényének és zsebének jobban megfelelt. Most miért nincs?

— Az rontaná a színvonalat — mondja az üzletvezető.

— És ha egy külön turista-éttermet csinálnának?

— Az konkurrenciát csinálna a mi éttermünknek.

— Tehát önök kényszerítik az embereket, hogy itt fogyasszanak?

— Mi nem kényszerítünk senkit, csak... ugye mi üzletemberek vagyunk.

— Az is üzleti fogás, hogy 12 óra tíz perckor már nem volt turistamenü?

— Már szeptember 30-a óta nincs turista-menü, ugyanis csak addig volt kötelező.

— Az étlapon szerepel.

— Csakugyan — csodálkozik az étlapra. — Tévesen került rá, de tetszik látni negyven forintért adtuk, pedig ötven a kalkulált ára. Ez húsz százalék engedmény. (Megható!)

Közben jóllakott és megelégedett társaságok távoznak. Angolul, franciául és németül beszélnek. Az üzletvezető sokatmondóan néz rám.

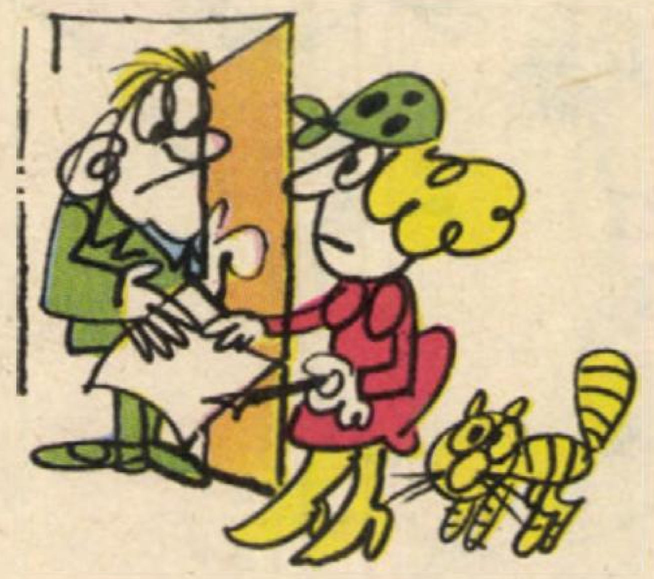
Értem. Valutáris szempontok!

Szeretném azonban fölhívni a Hármashatárhegy Éttermet „üzemeltető" Hungária Szálloda és Étterem Vállalat szíves figyelmét azokra a kispénzű *magyarokra*, akiknek a forintjaiból ilyen „színvonalassá" építették át az egykori turistaházat.

S. L.

KULCSKÉRDÉSEK

Néhány nappal ezelőtt, a késő esti órákban, a házfelügyelőné kopogtatott be hozzám. Aláíratta velem a csatolt felvonókulcs-használati-engedély-okirat hat

(!) példányát, majd távozott. Az okiratokból két példányt másnap visszajuttatott hozzám. És ezzel kapcsolatban feltennék néhány szerény kérdést:

1. Hány mázsa papír, mennyi nyomdai kapacitás kellett ehhez?

2. Hány dolgozó adminisztrálta, mennyi órát töltöttek vele a Felvonókulcs Használatát Engedélyező Bizottság tagjai?

3. Hányan sorszámozták a kulcsokat és hány házfelügyelő járta végig a lakókat a fejenként hat példánnyal?

Most pedig további — és ezúttal csupán szónoki — kérdések következnek. Vajon szükség van erre? Tud-e valaki olyan esetről, hogy a Felvonókulcs Használatát Engedélyező Bizottság megtagadta volna az engedély kiadását? És ha mégis akad ilyen, nem lenne egyszerűbb a tiltó határozatokat közzétenni és körülhordozni?

Dr. Kubinyi András
Bp. VIII., Baross u. 21.

HOZZÁSZÓLÁS

„Az idő pénz" című cikkben foglalkoztak Önök a helyi telefonbeszélgetések háromperces időtartamú korlátozásával. A Posta részéről a hivatalos bejelentésekre eddig még nem kerülhetett sor, mert a három percek számlálásához bizonyos technikai megoldások szükségesek. A Posta ezzel foglalkozik és a megfelelő időben tájékoztatást ad. Az Építésügyi Minisztérium körlevelében megadott határidő nem helytálló.

Dr. Palotás Magda
vezérigazgatóhelyettes

INGATAG VILÁG

A leányom kedves — és költséges — meglepetést készített elő a számomra. Születésnapomra 298 forintért megvásárolta a Kartográfiai Vállalat kiadásában megjelent Világatlaszt.

A meglepetés nem is maradt el. Amikor ugyanis harmadszorra nyitottam ki a fóliáns alakú kötetet, alaposan kinyílt. Mint a tubarózsa. Kiderült ugyanis, hogy a költséges könyvben nyoma sem volt fűzésnek, egy árva pertli nem sok, annyi sem tartotta össze az íveket a vékony enyvezésen kívül. Pedig ennyi pénzért legalább egy vékony pertlit elvárhatna az a kedves vevő, nemde?

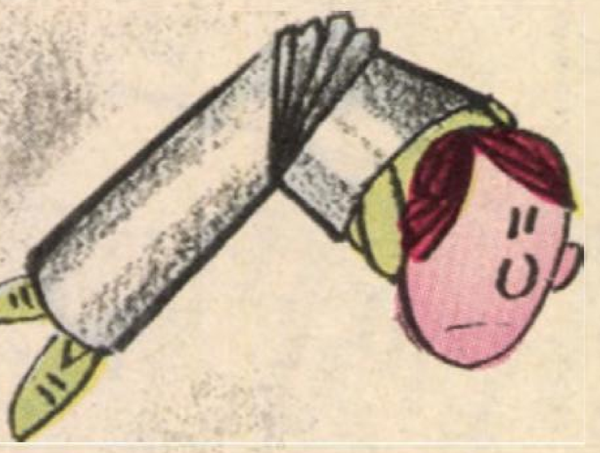
Holaczky György
Bp. III., Csillaghegy
Berzsenyi D. u. 49.

<u>Megjegyzésünk:</u>

Ne ítéljünk elhamarkodottan. Ha a jelenséget a déli féltekét ábrázoló lapoknál észlelte, az ügynek mélységes eszmei mondanivalója van. Az imperialista gyarmatbirodalmak széthullását jelképezi.

CSŐBEHÚZVA?

A mai napig nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy legutóbbi csővásárlásomnál valamiképpen csőbehúztak. Illetve — minthogy kályhacsőről van szó — kályhacsőbe.

Szeptember végén vettem három darab kályhacsövet. Valamennyinek az átmérője 105 mm volt. A 40 centis csőért 15,40 Ft-ot, a 80 centisért 36,80 Ft-ot számláztak.

Nem értettem. A logikus az lett volna, hogy ha a 40 centis 15,40, akkor a 80 centis 30,80. Megérdeklődtem egy másik vasüzletben, ugyanaz volt az ár. Nem azért a hat forintért, de fúrja az oldalamat a kíváncsiság, honnét ez az árkülönbség?

Pócs Imre, Miskolc
Forrásvölgy 46.

<u>Megjegyzésünk:</u>

Az ilyen magasabb matematikai feladatok mar nem oldhatók meg egyszerű arányszámítással. Ha egy hajó hat nap alatt kel át az óceánon, az még nem jelenti, hogy hat hajó egy nap alatt teszi meg az utat. A nyolcvancentis csőben valószínűleg hat forinttal nagyobb a huzat, mint a negyvenesben és valakinek ezt is meg kell fizetnie. Logikusabb magyarázatért magunk is a csövesekhez fordulnánk.

VILÁGOSSÁGOT!

Van egy lakótelep Budapest közelében, a Csepelszigeten. Közigazgatásilag Szigetszentmiklóshoz tartozik. Büszkén viseli József Attila nevét.

Fejlődünk, gyarapodunk szépen. Fák, virágok, játszóterek, bölcsőde, óvoda, iskola. Kitűnő közellátás, ABC-áruház, presszó-cukrászda, az utcákon neonvilágítás. De az a két út, amely a HÉV-megállótól a lakótelepre vezet, krimibe illően sötét. Pedig csak párszáz méteresek szegények. Az egyik útról járhatatlan, ortopéd lépcsők vezetnek le az „alvilágba". Itt, magas faoszlop tetején, gyenge égőcske imbolyog. Ha imbolyog. Mert ha kiég, hetekig nem cserélik ki. A másik hepe-hupás földút, még oszlopok sincsenek pislogó égőkkel. Itt is, ott is veszélyes a járás sötétben. Száraz időben is. Hát még esőzések, havazások, fagyok idején!

B. Szabó Endréné
nyugdíjas

HONOLULU

Hawaii fővárosában polgármesterválasztásra készülnek. A legesélyesebb jelölt egy kedélyes bennszülött lenne, de tényleges megválasztása elé súlyos akadály tornyosul. A neve. A közszeretetnek örvendő polgárt ugyanis így hívják: Kekoalsuliionapalihauliuliokekoolau David Kaapuawaokamehameha.

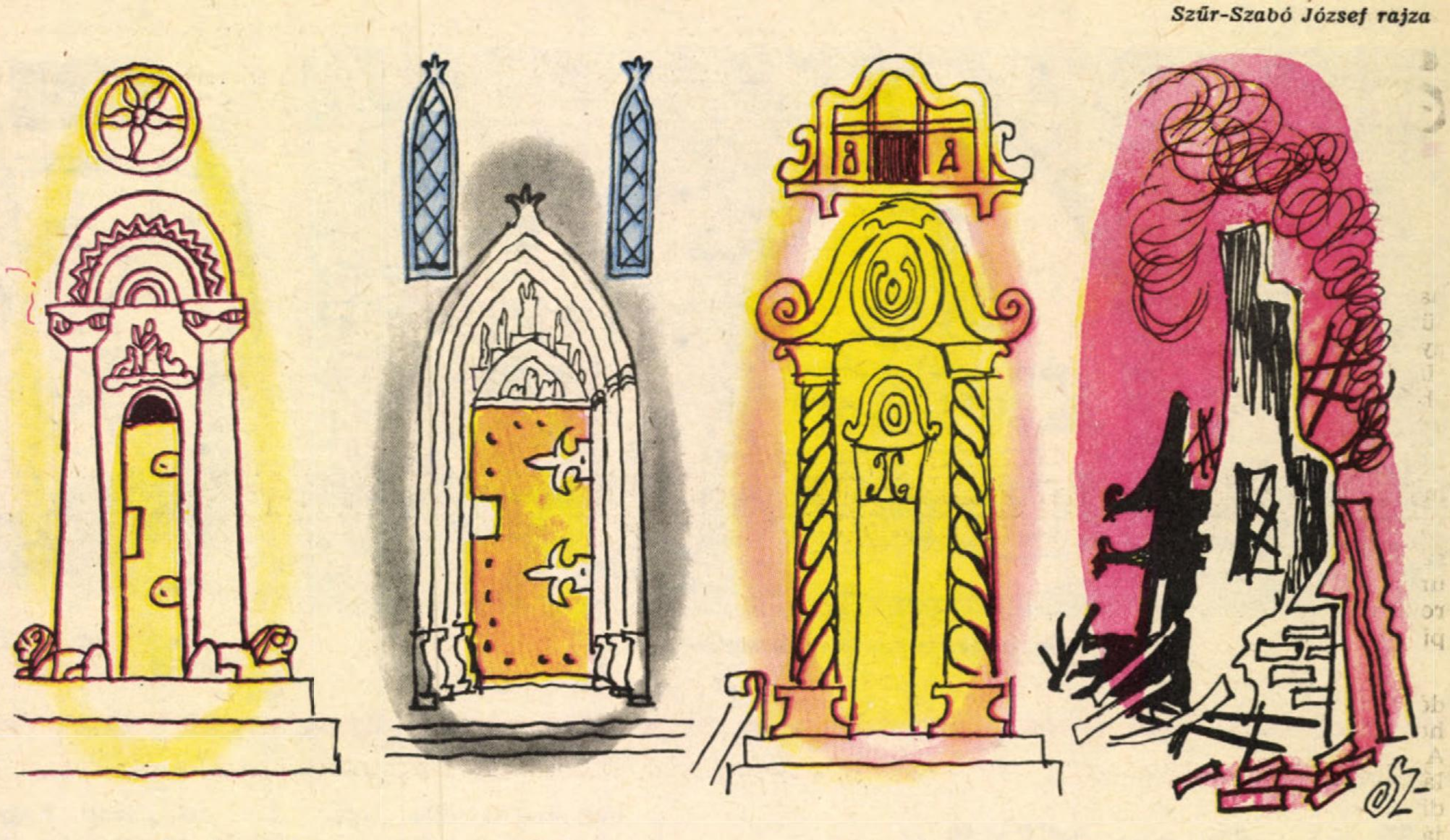
— Az ősi nevekhez képest az enyém még rövid és frappáns — mondta a jelölt. — Még költőinek is tekinthető, hiszen vezetéknevem hevenyészett fordításban azt jelenti: „A Koolau hegyek rőtvörös szikláin tenyésző koa-fa finoman erezett levele". A keresztnevem pedig: „A nagy Kamehameha awa-serlegének avatott hordozója". Mégis elképzelhetőnek tartom, hogy választóim számára nehézséget jelentene ezt a nevet a szavazólapra felírni. Meg talán a választás is elhúzódnék. Kell valami megoldást találnom.

Talált. Kekoa Kaapu néven indul.

STÍLUSOK

Szűr-Szabó József rajza

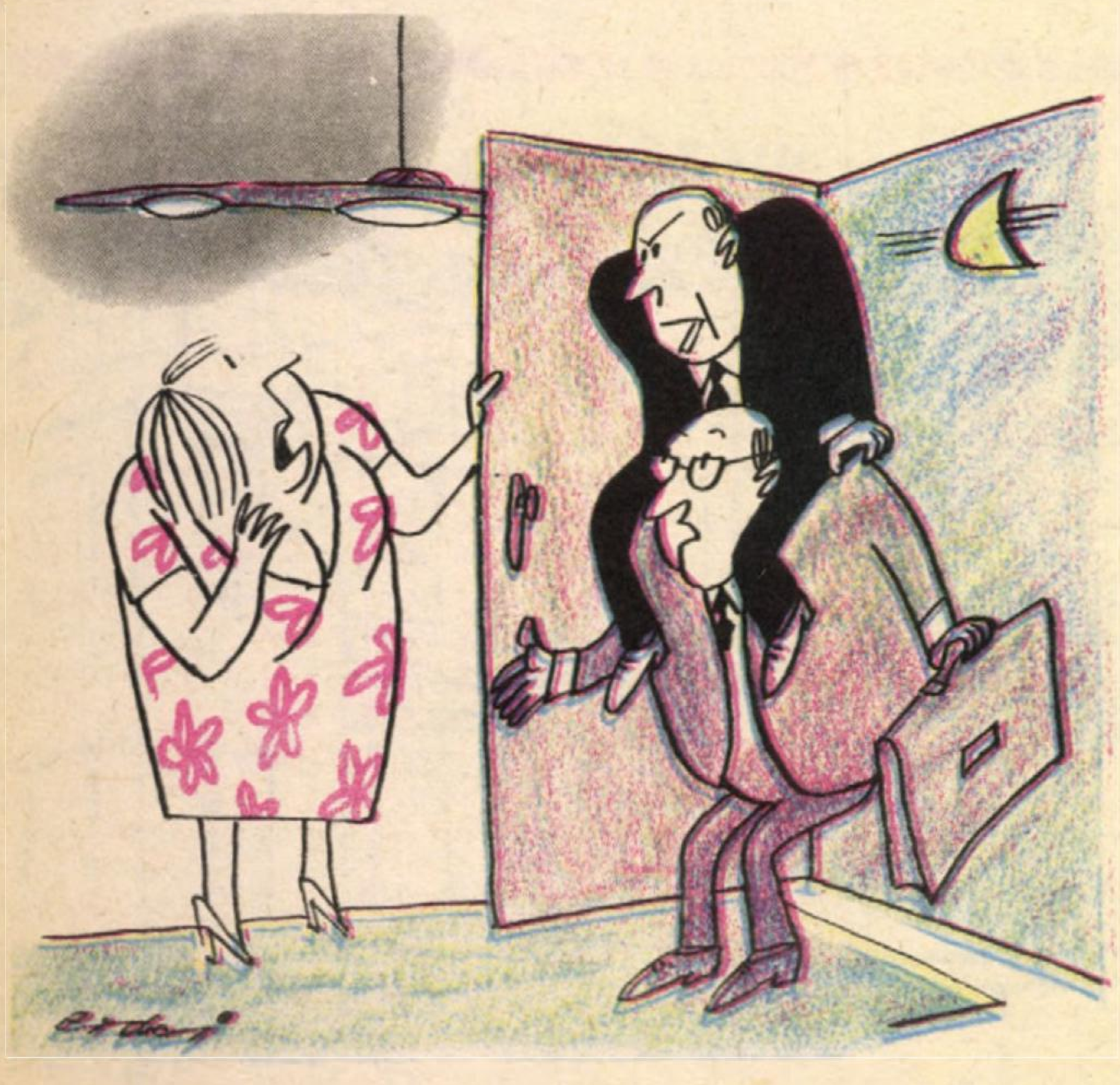
Román — Gót — Barokk — USA-stílus

FELVILÁGOSULT KISDIÁK

– Téged mennyire terheltek ma túl?

ELFOGLALT EMBER

– Most már elhiszed, hogy nincs időm semmire? Az ügyfelek folyton a nyakamon vannak.

ZÁPOLYA, A SZTÁR

A szálloda halljában beszéltük meg a randevút. Tudtam, hogy nagyon elfoglalt ember és attól tartottam, hogy elfeledkezik az interjúról, de nem így történt. Pontosan három órakor kilépett a liftből, hű csatlósának kíséretében. A hotel előcsarnokában üldögélő, kalandra éhes leányzók alaposan megnézték maguknak a szálfa termetű, szakállas férfiút, aki méltóságteljesen elindult a kijárat felé és közben nem nézett se balra, se jobbra. Ekkor a csatlós, lábujjhegyre állva, súgott valamit a fülébe. A szakállas megállt, jobbra át-ot csinált, aztán elindult felém. A következő pillanatban ott állt előttem interjúm alanya: Zápolya János. Kezet nyújtott, aztán nagyot fújva, lehuppant az öblös karosszékbe — a csatlós állva maradt — és türelmetlen hangon így szólt:

— Tessék kérdezni, de röviden, mert nincs sok időm. Azonkívül fáradt is vagyok, nagyon fáradt. Az utóbbi hónapokban rengeteget dolgoztam. Játszottam az Illyés-darabban, a Dózsa Györgyben, szerepeltem a tévében, Nemeskürty István: György barát című háromrészes tévéjátékában és most is minden este színpadon vagyok, a II. Lajosban.

— További tervei?

— Még nem tudom. Werbőczy, a jogtanácsosom, most tárgyal a Bábszínházzal. A következő szezonban szeretnének bemutatni egy vidám mesejátékot *Zápi bácsi* címmel.

Miközben diskuráltunk, a hallgatag csatlós ónkupákat tett az asztalra és színültig megtöltötte borral.

— Azt hallottuk, hogy az Operett Színházzal is tárgyal.

— Valóban tárgyalunk, de még semmi sem biztos. Szó van arról, hogy eljátszom a *My Fair Zápolya* című musical főszerepét. Egyelőre csak a zene van meg. Fényes Szabolcs eredeti gregorián-dallamokból írt pompás muzsikát, a szövegkönyvön azonban még dolgoznak... Igyunk!

Ittunk. Az ónkupa olyan nehéz volt, hogy alig tudtam felemelni. Zápolya mohón kortyolta az italt és azzal sem törődött, hogy a szája sarkából kicsurog a vörös bor és lecsöpög a hófehér mentéjére.

— Egyesek szerint a Cirkusz is megkereste önt...

— Hát igen. Hallottak róla, hogy jól lovagolok és rá akarnak beszélni, hogy csináljak egy lovas-számot, de ehhez már öreg vagyok... Ha előbb szólnak, mondjuk, 1530 táján, akkor persze elvállaltam volna...

— Mi igaz abból, hogy a törökkel is tárgyal?

— Ki árulta el önöknek? — kiáltott fel indulatosan és a kardjára csapott. — Úgy látszik már a legjobb embereimben sem bízhatom.

A hű csatlós elsápadt, de egyetlen arcizma se rándult. Mozdulatlanul állt a gazdája mögött és a semmibe bámult.

— Nos, valóban tárgyalok a törökökkel, egy török impresszárióval, de még nem tudom pontosan, hogy mit akarnak. Csak annyit tudok, hogy a film főhőse Szulejmán császár...

— Bécsbe is hívták...

— Többször is. Természetesen operettbe. A feleségem, Izabella játszaná a főszerepet...

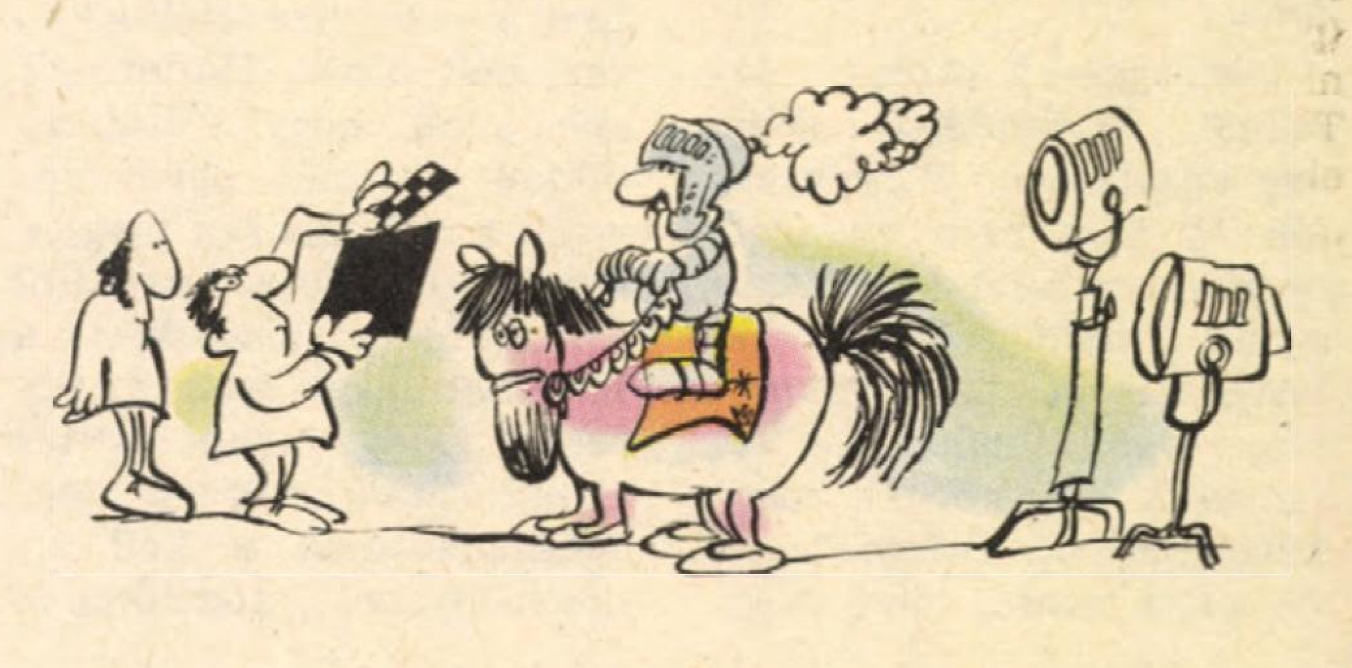
— Mi a darab címe?

— Ha jól emlékszem: *„Víg özvegy".* A szövegkönyv azonban olyan gügye, hogy még gondolkodom a dolgon. Képzelje el, a darabban ketten udvarolunk Izabellának: Bob herceg és én. Halálom után Izabella víg özvegyként éli a világát és beleszeret Luxemburg grófjába. De nem lehetnek egymásé, mert Izabellának egy Csárdás nevű országban, ahol a csárdások laknak, trónra kell lépnie és Csárdáskirálynő lesz...

— Elég ostoba történet...

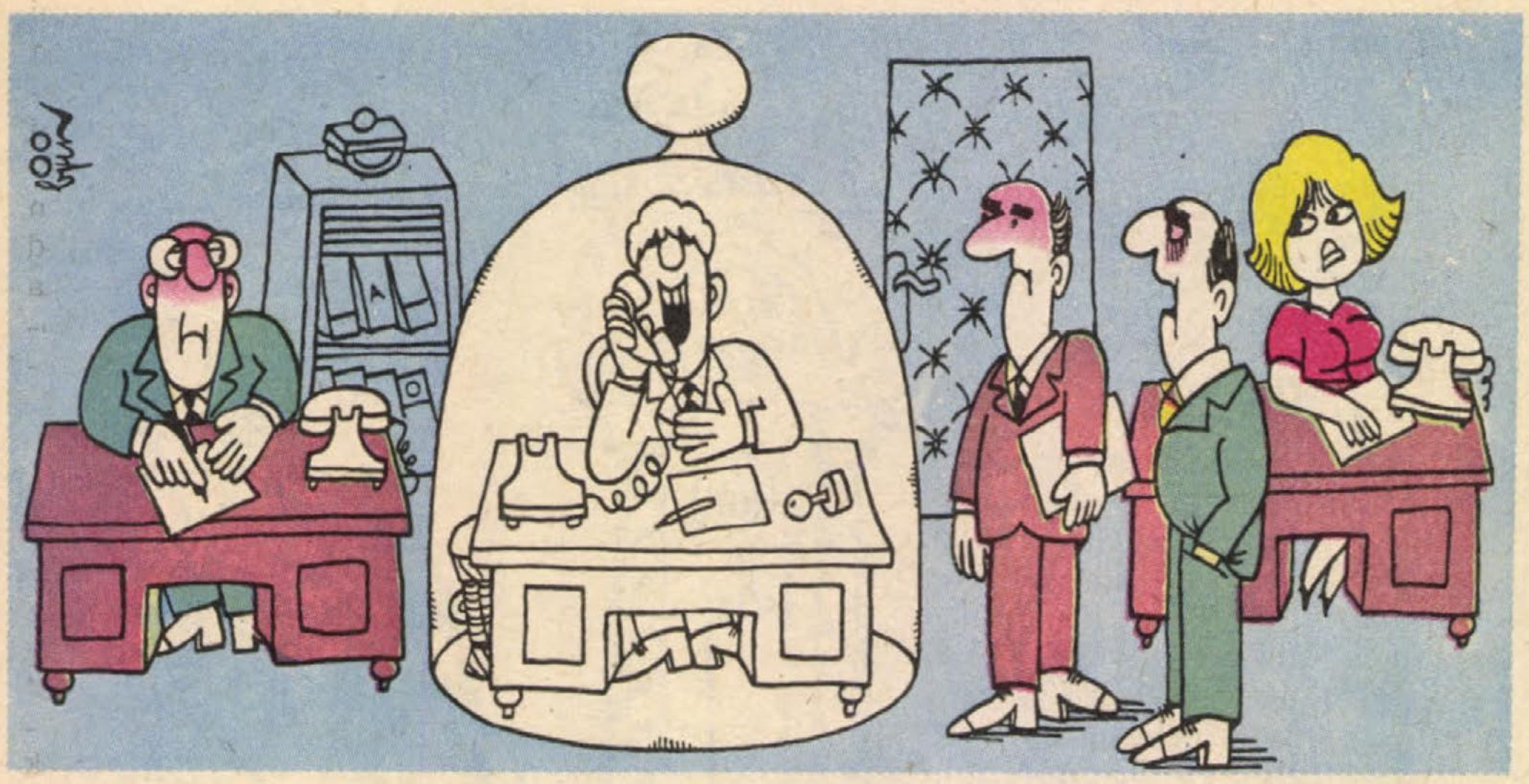
— Mit vár egy operettől? — legyintett Zápolya János, aztán az órájára nézett. — Sajnos, most mennem kell. Várnak a Rádióban. Elvállaltam egy kis szerepet a kabaréban. Én ugyanis krahácsi vagyok...

Elbúcsúztam Zápolya Jánostól, aki a szálloda előtt lóra ült és elvágtatott a Bródy Sándor utca felé.

Mikes György

BIZALMAS TELEFON

– Megint a menyasszonyával beszélget...

VÉGRENDELET

– Szóval az a kívánságod, hogy a kocsidat melléd temessük?

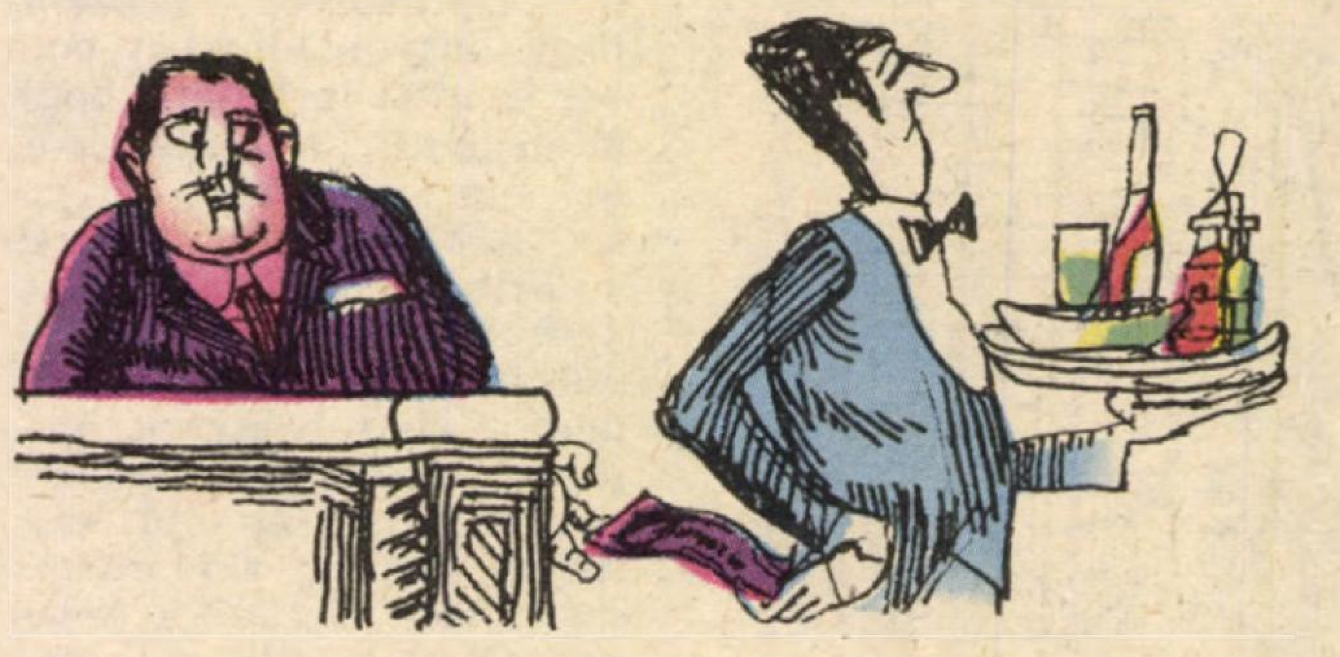
Levél az Étlapon

Egy gebines étlap egyik felére géppel íródott levél fekszik előttem. (A másik felén a szeszes italok árjegyzéke szerepel.) Nem szívesen bántom a gebineseket: túlnyomórészt hézagpótló tevékenységet fejtenek ki a vendéglátóiparban. Olyan gebines-trükkről számolnak be azonban a levélírók, ami újításnak tűnik és érdemesnek látom vele foglalkozni. Nem azért, hogy elterjedjen, hanem azért, hogy fel lehessen lépni ellene.

Lényegesebb részek a levélből: kisvendéglő, gebines kezelésben. Törvénytelen és meg nem engedett haszonszerzéssel megkárosítják a vendégeket. Az üzletvezetés a többetszámolásra rendezkedett be. A pincérek a vendégek megkárosításában kénytelenek (?) részt venni, mert helyzetüknél fogva függőségi viszonyban vannak a gebines főnökkel. Ez a függőség pénzükbe kerül: bevételük, azaz forgalmuk öt százalékát kötelesek a gebinesnek minden nap átadni. A gebines meg is magyarázza a dolgozóinak, hogy erre azért van szükség, mert ebből fizeti a konyha-személyzetnek a túlóra munkadíjat, amire különben nem lenne fedezete.

Ez a módszer — a levélíróknak, és bevallom, nekem is — enyhén szólva különösnek tűnik. Hallottunk már arról, hogy a helyzetükkel visszaélő egyes vezetők a nyilvánosan megjutalmazott beosztottjuktól négyszemközt visszakérik a jutalmat vagy annak egy részét. Még olyan esetről is hallottunk, hogy a megjutalmazottnak le kell ülnie kártyázni a főnökkel és a jutalompénz felét „legálisan" el kell veszítenie. Ez lehet hogy viccnek régi, de módszernek mindenesetre új, és finomabbnak hat, mint a kápé leadása. Nem csoda, ha egyes helyeken a főnökkel egyre többen szeretnének kártyázni.

A gebines-pincér ügy nekem pontosan ilyen csendes visszaélésnek tűnik. A levélírók a részletekbe is beavattak: ha egy-egy felszolgáló-fizetőpincér (gebinnél ez rendszerint így van!) az ő „placcán" egy nap kétezer forintot forgalmaz, akkor abból száz forintot köteles befizetni a főnökének. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy naponta három-négy felszolgáló, a „termelése" után, fejenként legalább száz forinttal, tehát napi háromnégyszáz forinttal duzzasztja meg a gebines pénztárcáját.

Nekem ebben az ügyben a gebines üzlet szigorú rendje és fegyelme tetszik a leginkább. Ha ugyanis a felszolgáló-fizetőpincér a vendég megkárosításával a napi száz forintot netán nem „keresi" meg, akkor a saját borravalójából, vagy a hazulról hozott pénzéből kell megfizetnie. A szóban forgó gebinestől például három felszolgálónak azért kellett megválnia, mert nem voltak hajlandók ilyen feltételek mellett szolgálatot teljesíteni.

Ennél nekem csak az tetszik jobban, ahogy az étlap-levél befejeződik: az alsó jobb sarkán, nagy betűkkel nyomtatva, arra biztatja a gyanútlan vendéget, hogy FORDULJON BIZALOMMAL AZ ÜZLETVEZETŐHÖZ. Ki tudja, milyen eredménnyel? Ám a dolgozók, ismerve a helyzetet, nem gyanútlanok. Amikor a gebines vezetőnél az elszámolási módszer ellen szót emeltek, azt a választ kapták, hogy „mindez a Központ jóváhagyásával történik".

Ezt persze még én sem hiszem el, aki hajlamos vagyok mindent elhinni. Még azt is, hogy amit a felszolgáló-fizetőpincérek ebben a gebines ügyben írtak, megfelel a valóságnak. De arra azért kíváncsi volnék, hogy a levélírók kollégái miért vállalják a cinkosságot a gebinessel?

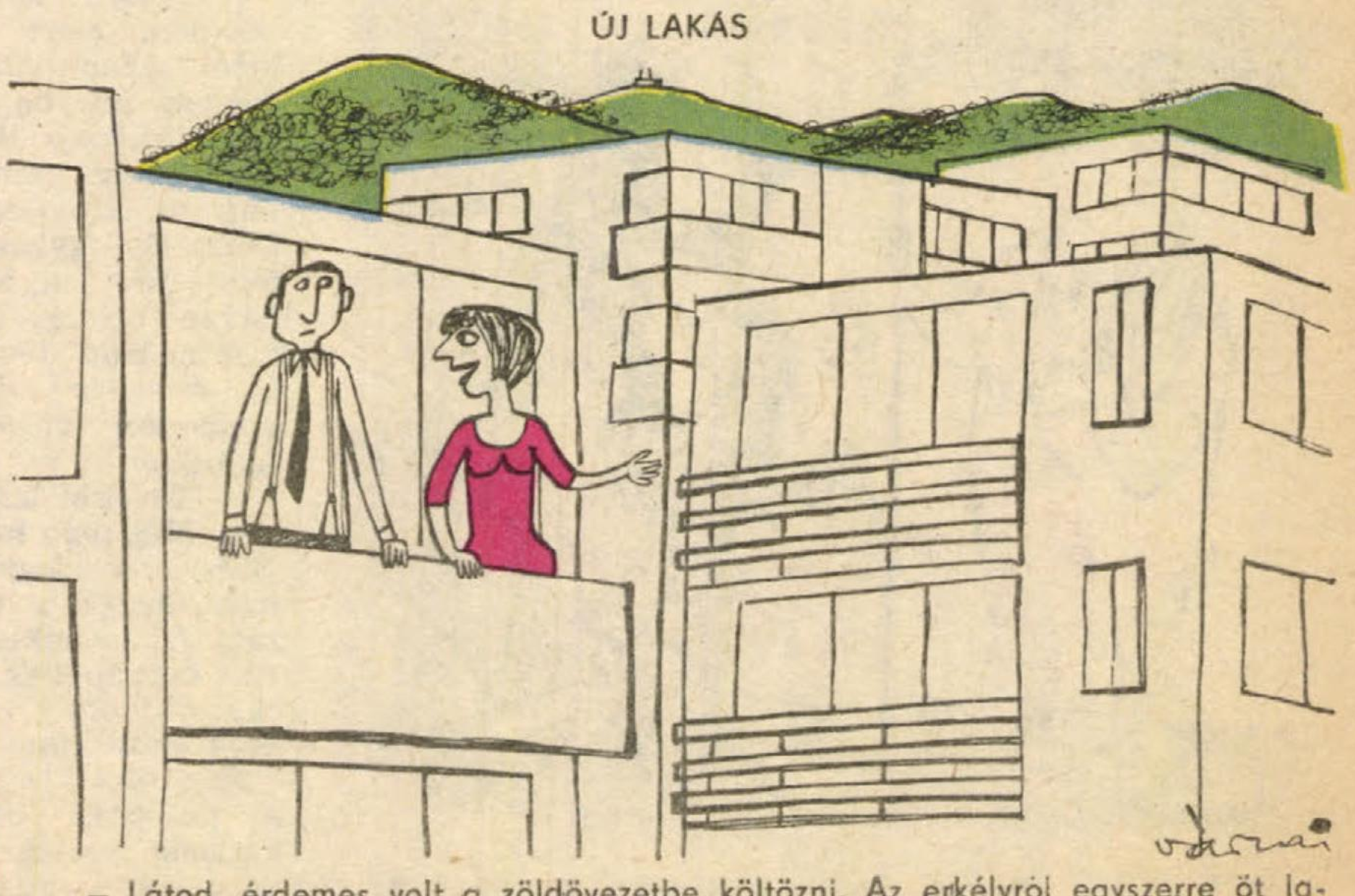
Földes György

GÉPKOCSI-ŐRÜLT

– Bocsánat, uram, maga is színválasztásra vár?...

ÚJ LAKÁS

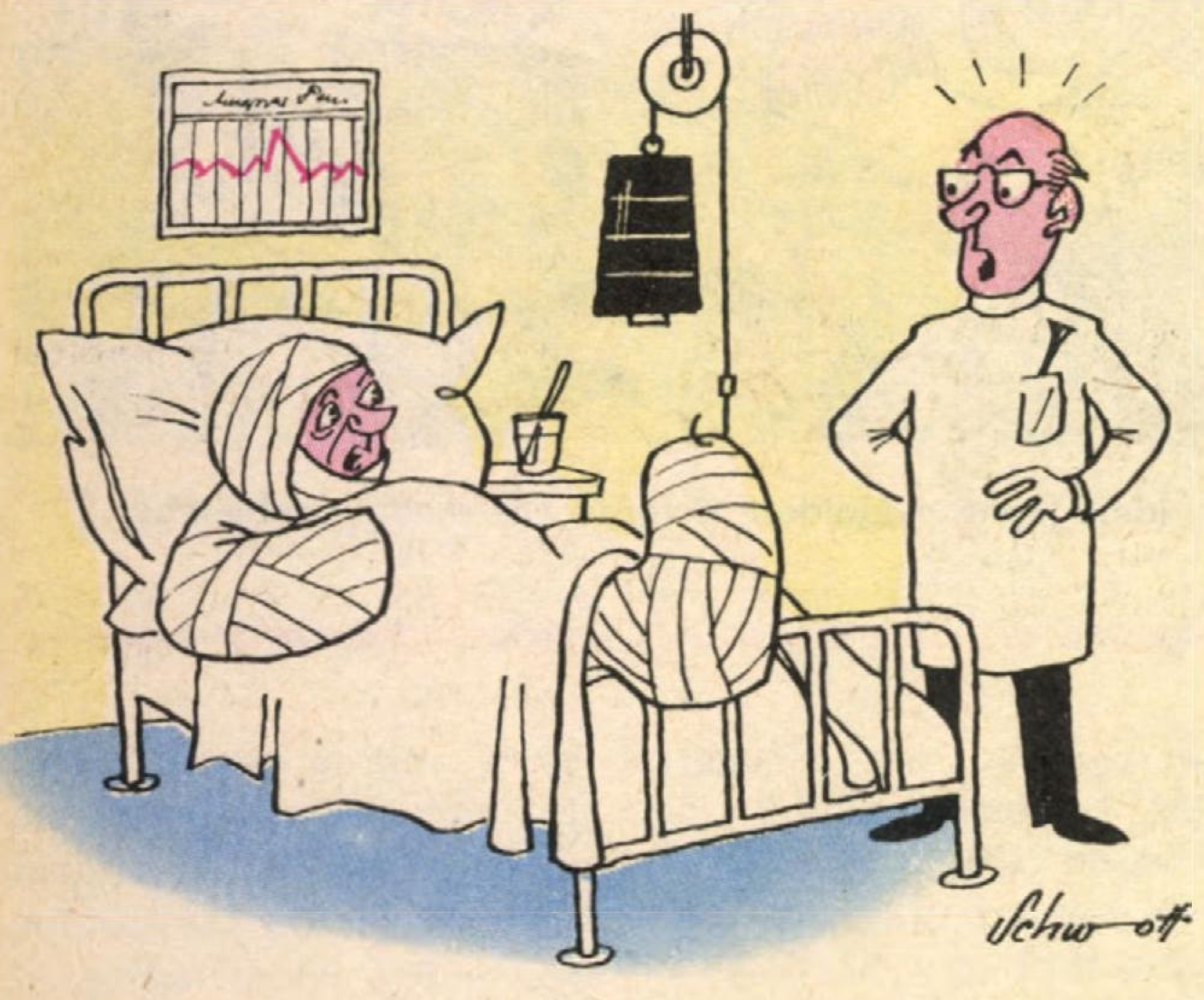
– Látod, érdemes volt a zöldövezetbe költözni. Az erkélyről egyszerre öt lakásba látunk be.

A BELVÁROSBAN

– Már félórája keringünk, és nincs egy szabad parkolóhely . . .

AZ ELSŐ KÉRDÉS

– Főorvos úr, nem tudja véletlenül: a dűzni benne maradt a karburátorban?

KOMOLY ELHATÁROZÁS

– Ha még egyszer ilyen rossz lesz az ebéd, világgá megyek! . . .

Egy és más

1

Nagyméretű színes képen „magyaros reggelit" hirdet a körúti étterem. Mi a magyaros reggeli? Bográcsgulyás, avagy szalonna, kolbász és zöldpaprika. Oda is festették a magyaros reggelit, színes ábrák csiklandják amaz elfajzott magyarok ínyét, akik magyar létükre nem átallanak teát, tejet, tejeskávét vagy kakaót reggelizni vajas kiflivel, mint jómagam is. Pironkodva nézem a jókora festményt, én, a rút szibarita váz és velem együtt a többi sok szibarita is, a sok, romlásnak indult hajdani erős magyar. De azért mégsem térek be magyarosan reggelizni.

Nem térek be, jóllehet országos érdek volna, hogy a magyaros reggeli tömegmozgalommá váljon. Mert ebben az esetben megerősíthetnénk tiszteletreméltó helyezésünket, mellyel az egy főre eső kalóriafogyasztás terén világviszonylatban is büszkélkedhetünk. Hogy bűnös közönyömet némi jószándékú buzgalommal ellensúlyozzam, alább közlöm egy derék magyar egész napi magyaros étrendjét:

Reggeli: *bográcsgulyás.*

Tízórai: *főtt csülök kaproskáposztával.*

Ebéd: *orjaleves, babfőzelék disznópörkölttel, túróscsusza.*

Uzsonna: *zsíroskenyér, szalonnás rántottával.*

Vacsora: *sült kolbász galuskával, sonkás kocka, tejberizs.*

Éjfélkor: *korhelyleves virslivel, rakott palacsinta.*

Ital minden étkezéshez: *egy-egy pohár langyos disznózsír.*

Magyarok! Honfitársaim! Előre a százkilós átlagsúlyért!

2

A kereskedelmi dolgozók szakszervezetének lapja, a *Mérleg* megrója azokat a bolti eladókat, akik *„Tessék kérni!"* — felszólítással fordulnak a vásárlók felé. Joggal (bár attól tartok, hogy eredménytelenül) teszi ezt. Ez a *„tessék kérni"* annyira meggyökeresedett, hogy nehéz leszokni róla. Tetszenek tudni, hogy honnan származik ez az idétlen formula? Elárulom. A „tessék parancsolni"-ból származik. Abban az időben találta fel egy túlbuzgó demokrata, amikor az „úri szabó" feliratú cégtáblák is „időszerűtlenné" váltak, merthogy a demokratikus társadalom urakat nem ismer. „Tessék parancsolni"? — tűnődött el egyszer valaki ezen a természetes és udvarias kereskedelmi közhelyen — hogyhogy „parancsolni"? Hát hol élünk? Parancsolhat egyik ember a másiknak egy üzletben? Vagy bárhol? Parancsolni? Ugyan kérem. Nem élünk kapitalista életformát, még kevésbé vagyunk a feudalizmusban; nem parancsolunk egymásnak, hanem kérünk egymástól. A botfülű feltaláló nem tudta, hogy a „tessék parancsolni" épp annyira nem lealázó, mintha azt mondom valakinek: „parancsoljon helyet foglalni". Ezért találta ki a tessékkérnit, ezt az ostobaságot, mely — mint az ostoba szóhasználatok általában —, hamarosan elterjedt. Most már nincs menekvés; együtt kell élnünk vele.

No, persze, ez legyen a mi legnagyobb gondunk.

3

Olvastam az újságban, hogy „a japán császár főszakácsa 84 éves korában nyugdíjba ment s ebből az alkalomból elbeszélte, hogy hosszú időn át minden fogásból duplumot kellett készítenie az előkóstolók számára, akiknek az volt a feladatuk, hogy megállapítsák: nem mérgezett-e az étel."

Nos, szerencséje a japán császárnak, hogy jó egészségben él és nem akarta megmérgezni senki sem. Mert attól, hogy a duplumban (vagyis a másolatban) nem találtak mérget az előkóstolók, a császár adagjában még lehetett volna. Akkor már a középkor nagyurai okosabban jártak el: ugyanis *azt* az eledelt kóstoltatták meg étkezés előtt, mely az asztalukra került. Magyarán: a japán császár udvartartásában laza volt az ellenőrzés.

4

A kisszerűségnek ragyogó példáját találtam egy nagy újsághirdetésben.

Új lokál nyílt a fővárosban. És mivel csábítja a nagyérdemű közönséget öles hirdetésében? Hogy az italokhoz ingyen adja a — rósejbnit. Ha meggondoljuk, hogy egy nívós lokálban átmulatott éjszaka több száz forintba kerül személyenként (közlekedés, ruhatár, ital, borravaló, belépőjegy ára stb.), akkor a filléres értékű rósejbni igazán piti ajándék. Nem tudom elképzelni, hogy valaki azért megy el mulatni egy lokálba, mert ott ingyen van a rósejbni. Én mindenesetre várok s majd akkor megyek mulatni, ha azt olvasom, hogy a rósejbnihez ingyen adják az italokat.

5

A Magyarország egy békéscsabai olvasó levelét közli; a levélíró a nők szellemi egyenrangúságának védelmében (ugyan ki vitathatja ezt?) így ír:

„. . . hadd kérdezzem meg, hogy egy olyan tisztán szellemi sportnál, mint a sakkozás, ahol valóban összemérhetők a szellemi erők, miért rendeznek külön férfi és külön női versenyeket, sőt világbajnokságokat? Régen indultak a nagy versenyeken nők is és nem sikertelenül. Most miért nem játszhatnak együtt?"

A lap nem fűz megjegyzést a levélhez, nyilván azért, mert a kérdésben éppoly tájékozatlan, mint a levélíró. Hadd tegyem meg én:

1. A sakkozás nem a szellemi erőket méri össze, csak a sakkozásbeli képességeket, melyek ugyan szellemi képességek, de a szellemi erőknek csak egy szűk, speciális területét jelentik.

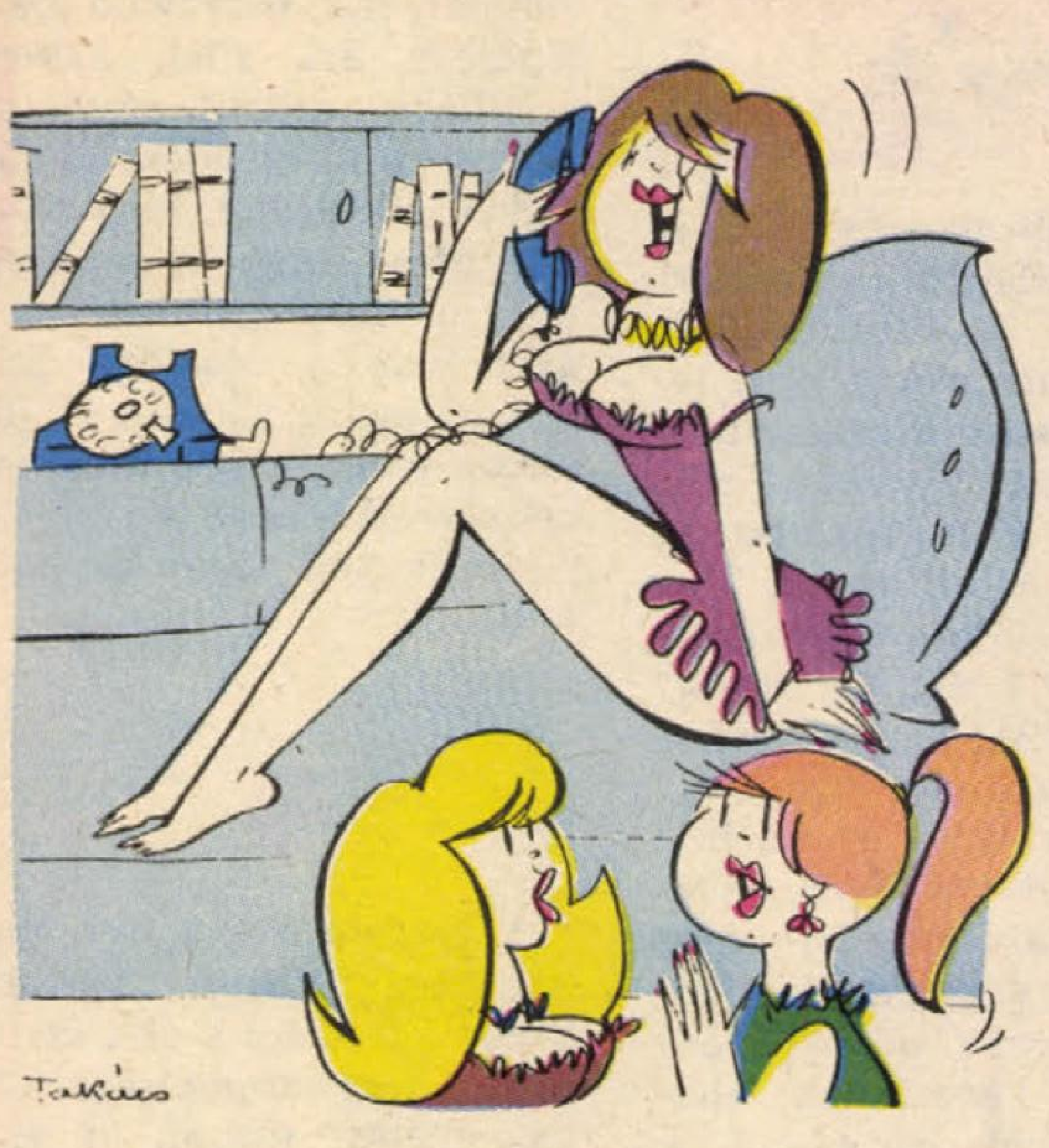
2. Régebben is csak nagyon-nagyon ritkán, kuriózumként indultak sakkozónők a férfiak között, de *mindig* sikertelenül.

A férfiak és nők szétválasztása a sakksportban tehát a nők érdekében történt. Hogy ebben a szellemi sportban a nők miért nem képesek a férfiakkal lépést tartani, arra meggyőző magyarázatot még senki sem tudott adni. (Éppen úgy nem, mint arra, hogy miért nincsenek kimagasló tehetségű zeneszerzőnők, karmesternők és — egy-egy kivételtől eltekintve — matematikusnők sem. Ellenben — mily különös! — *csodagyerekeket* éppen ebben a háromban: a sakkban, a matematikában és a zenében ismer a történelem.)

Alighanem annak a sakkmesternek lehet igaza, aki egyszer a nők sakkbeli lemaradását így indokolta: „Több eszük van annál, semhogy a sakknak szenteljék az életüket!"

(t.)

A DIPLOMA VARÁZSA

– Képzeld, a Maca beleszeretett a telefondoktorba...

ALAPOSSÁG

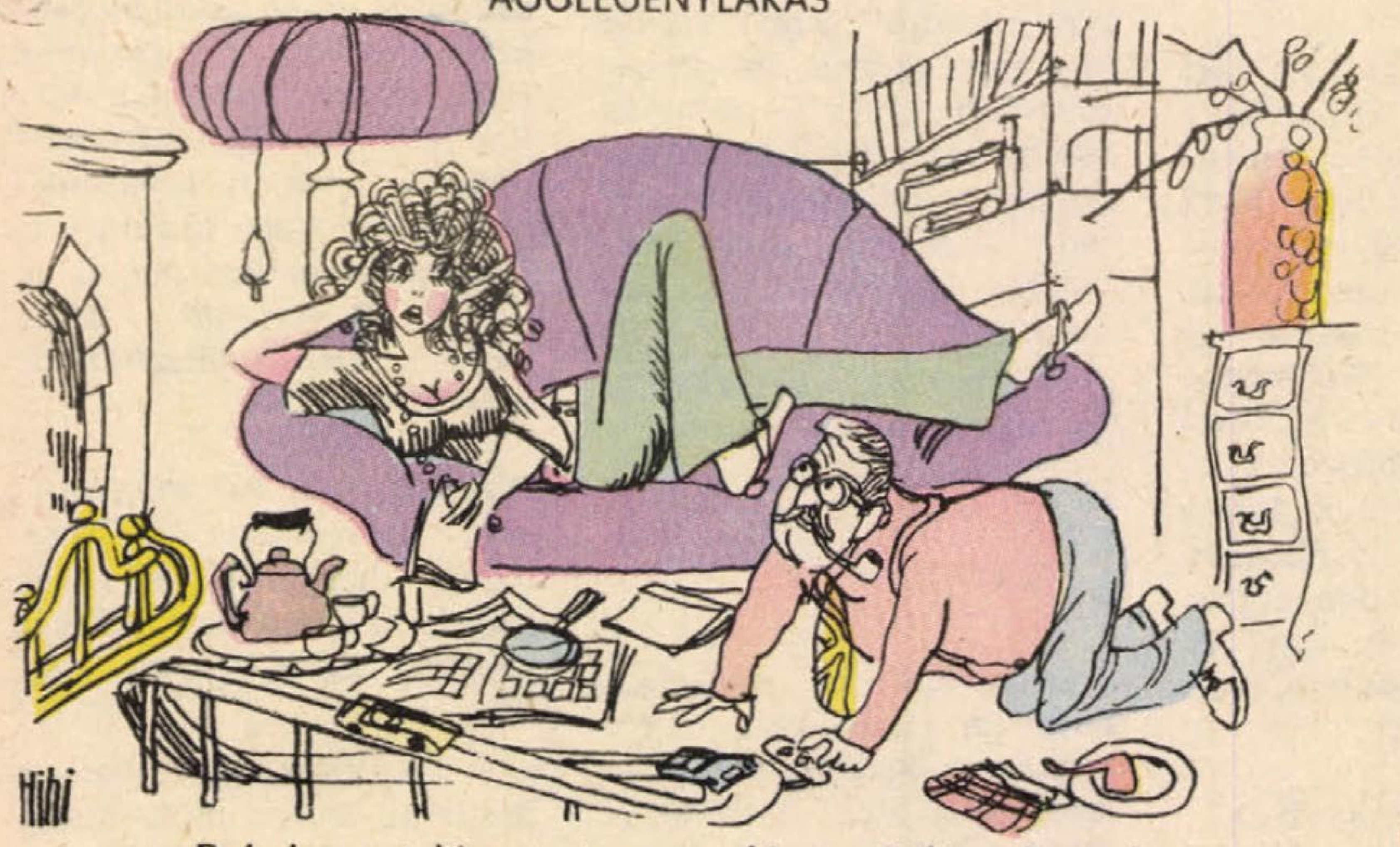

BARKÁCSOLÓ SZOMSZÉD

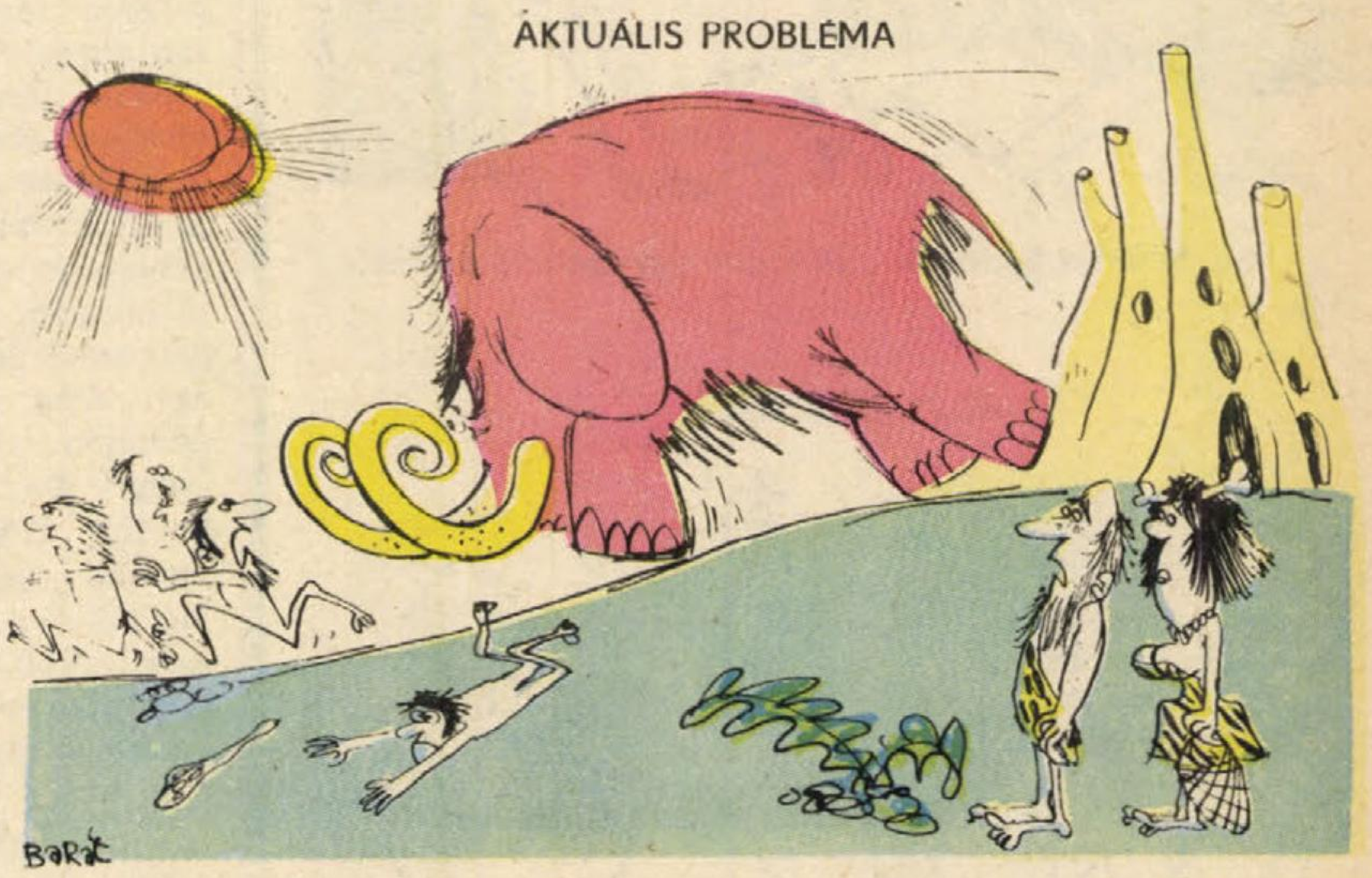
– Gyere gyorsan, anyukám! A Kovácsék megint ölik egymást!

AGGLEGÉNYLAKÁS

– Drágám, azt hiszem, te a meghitt együttlétet összetéveszted az unalommal...

AKTUÁLIS PROBLÉMA

- Már éppen ideje lenne megoldani a városi közlekedés problémáit.

Ezt álmodtam

Loholok az utcán, sakkórával a két kezemben. Jön felém egy ismerős és álmélkodva néz:

— Mit vettél?

— Nem most vettem — mondom neki —, ez az én régi sakkórám, legalább húszéves. Nem ismersz fel egy sakkórát?

— Nagyjából felismerem — bólint. — Két számlap és két nyomógomb.

— Pontosan így van — hagyom helyben. — Mindkét gomb, ha megnyomjuk, megállítja a maga óráját és egyidejűleg elindítja a másikét. Ilyen módon mérhető, külön-külön, a két versenyző elfogyasztott ideje.

— Nini! — veszi észre az ismerős — az egyik óra jár a készüléken!

— Tudom — biccentek rá —, én nyomtam meg.

— Ki akarod próbálni? — firtatja ő.

— Nincsen semmi baja — mondom most már kissé türelmetlenül. — Azért jár, mert versenyben vagyok. Azért jár az óra.

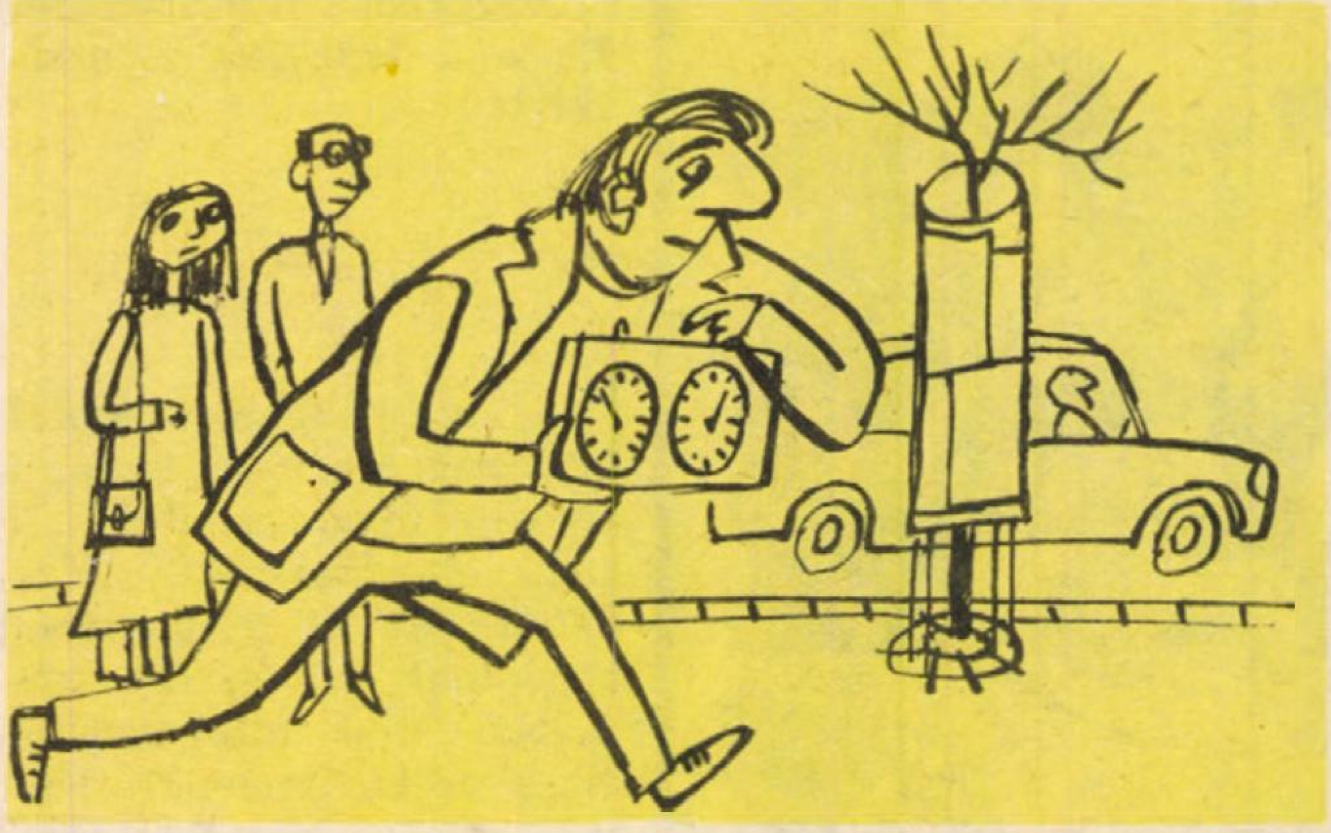
— Kivel vagy versenyben? — kérdi elcsodálkozva.

— Az idővel! — mondom sietve. — Az én ellenfelem maga az idő!

— Hogy lehet az idővel sakkozni? — kérdi az ismerős bután.

— Na, figyelj ide — próbálom kurtára fogni a magyarázatot. — Amikor elindultam reggel, elindítottam a sakkórámat. Első lépésként elgyalogoltam a Király-fürdőbe, mert a fürdőszobám két hónapja nem használható. Ez az úgynevezett király-gyalog megnyitás. Miután megfürödtem, lenyomtam sakkórámon a gombot, s besiettem a szerkesztőségbe. Reggeli munkámmal ott végezvén, lenyomtam sakkórámon a gombot, s egy közhivatalba futottam el, egy kérelmem ügyében. Majd, onnan távozóban — természetesen ismét váltva a sakkórámon —, visszasiettem hivatali szobámba, s elsáncolva magamat, telefonon lebonyolítottam egy régen esedékes, fontos megbeszélést. És máris a kabátomba bújtam, miután sakkórámon benyomtam a váltógombot...

— Állj csak meg! — kiáltotta az ismerős, de nem engedtem, hogy félbeszakítson.

— Egy értekezletre siettem el, ez volt a mai, hatodik lépés. Az értekezlet erősen fenyegette a kabarénak másnapra ígért sanzont, éreztem, hogy valami áldozatra lesz szükség, hogy ne veszítsem el a tempót. Legfeljebb feláldozom az esti színházat, jutott eszembe, ezt a húzást első szekundánsom, M. is szívesen szokta használni.

— Bolond vagy! — kiáltotta most már hevesen az ismerős. — Bolond vagy, te elfelejtetted, hogy mi a sakkozás lényege! Amikor sakkozol, és megtetted a magad lépését, utána nem te lépsz! Te csak megállítod az órádat és szépen vársz, míg az ellenfél lép!

— Igazán? — kérdeztem gúnyosan. — Majd meglátjuk, hogy ki a bolond! Te, barátocskám, te, úgy látszik, sohasem sakkoztál! Hol láttál te olyan sakkozót, aki lefekszik szunyókálni, míg a partner lép? Ha nem tudnád, hát hiába nyomod meg azt a gombot az órád fölött, te mafla, éppen úgy kínzod az agyadat tovább, mintha csak a te órád járna! Sőt, nemhogy pihensz, de csak még jobban gyötröd magadat: kávézol, szívod a cigarettákat egymás után, úgy koncentrálsz, mint egy őrült!

— Én rájöttem — emeltem fel a hangomat — a szörnyű valóságra! Vedd tudomásul, hogy a sakkórán is nekem ketyeg mind a két óra! És most ne tartsál fel tovább, mert egy nehéz lépésem van: egy árucikket keresek, melyért már lóugrásban járom a boltokat és mindössze tizenöt percem van rá!

És futó-lépésben, átlósan keresztülszaladtam a kocsiúton a szemközti áruház felé, s a bejárat előtt leütve két gyalogost jó reményeim támadtak, hogy elkerülöm a fenyegető időzavart.

Somogyi Pál

SZOVJET HUMOR

L. SARGORODSZKIJ:

SURA NÉNI

— Nagyon megbántottak engem, Sura néni...

— Mi történt, Vampilov?

— Megint nem kaptam prémiumot!

— Nahát! Ki hallott már ilyet!? — Sura néni abbahagyta a seprést.

— Bizony, nem kaptam! Pedig nem dolgoztam rosszabbul, mint a többiek.

— Hát még ilyet! Pedig gyerekei is vannak, ugye, Vampilov?

— Méghozzá kettő. Két kisfiú.

— És a felesége se dolgozik...

— Nem bizony, a harmadikat várjuk.

— Terhes?

— Igen.

— Nem szép dolog tőlük, igazságtalanok voltak. Nem tudok én ezek után egy ilyen igazgatóval együtt dolgozni! Elég, Vampilov, írja meg a bejelentést.

— Milyen bejelentést, Sura néni!?

— Hát a felmondásom bejelentését.

— Hogy mondhat ilyet?

— Elég! Írja, ha mondom! Magam is megírnám, de hát nem kenyerem a betűvetés.

— Sura néni!

— Amit mondtam, megmondtam!

Vampilov megírta a felmondólevelet.

Sura néni aláírta, a söprűt elvitte a raktárba, aztán felment az igazgatóhoz.

— Sura néni, maga az? — Az igazgató felugrott és elébe sietett. — Mi jóban jár?

— Tessék — mondotta Sura néni és átnyújtotta a papirost. — Olvassa el, kedvesem.

— Mi ez?

— Olvassa csak!

Az igazgató elolvasta.

— Hogy gondolja ezt?! — kiáltotta ijedten az igazgató. — Azt akarja, hogy takarítónő nélkül maradjon a hivatal? Nem fogadhatom el a felmondását! Nem mehet el!

— Majd éppen magától fogom megkérdezni, elmehetek-e vagy sem! — fortyant fel Sura néni. — Nem vagyok hajlandó tovább együtt dolgozni magával és punktum!

— Na de hát miért nem?

— Igazságtalan volt, Romanics! Nem adott Vampilovnak prémiumot, pedig neki két...

— Kijavítjuk a dolgot, Sura néni, kijavítjuk! — ígérte izgatottan az igazgató.

— Ezzel kellett volna kezdeni!

— De ha nem tudtam — mentegetőzött az igazgató. — Akar még valamit?

— Más semmit.

— Köszönöm — nyugodott meg az igazgató, majd a felmondólevélre mutatva, félénken megkérdezte: — Eltéphetem?

— Eltépheti, galambocskám, el! — felelte Sura néni és kiment a szobából.

Másnap kora reggel odaszaladt hozzá Zsukovszkaja főmérnöknő.

— Sura néni drága, segítsen rajtam!

— Mi a problémája, Zsukovszkaja?

— Harmadik esztendeje nem engednek nyáron szabadságra.

— Nem rendes dolog ez, nem igazságos. Pedig gyerekei vannak, ugye, Zsukovszkaja?

— Méghozzá kettő. Két kislány.

— Nem könnyű velük — bólogatott Sura néni. — Ki kell, hogy adják a szabadságát. No, jól van, meg is kapja. Írja meg a bejelentést, én meg majd aláírom.

— Miféle bejelentést?

— Hát amiben bejelentem, hogy felmondok. Mi más lehetne?

— Aha — kapott észbe Zsukovszkaja és gyorsan írni kezdett.

— Mi járatban van, Sura néni? — kérdezte az igazgató.

— Tessék, olvassa el!

— Mi ez?

— Csak olvassa el szépen, galambocskám!

Az igazgató elolvasta.

— Sura néni, mi történt? Miért akarja, hogy takarítónő nélkül maradjon a hivatal?

— Nem akarom én azt — felelte kedvesen Sura néni és jelentőségteljesen az igazgatóra nézett.

— Értem. Mik a feltételei? — kérdezte az igazgató.

— Zsukovszkaja nyáron mehessen szabadságra.

— Rendben — nyugodott meg az igazgató. — Eltéphetem a felmondását?

— Igen — engedélyezte Sura néni. — Most már eltépheti — s kiment a szobából.

Másnap reggel hosszú sorban álltak az emberek a raktár ajtajánál.

— Csak szépen sorjában, egymás után — közölte Sura néni —, mert még nem is söpörtem. Nos, Arkagyev, mi a baj?

— Állandó gyomorhurutom van.

— A mi üzemi konyhánktól?

— Hát persze, mi mástól lene!?

Sura néni letette a söprűt, kis ideig gondolkodott, majd határozottan kijelentette:

— Segítünk a dolgon! Írja meg a felmondólevelet.

— Úgy, mint máskor, a maga nevében? — kérdezte Arkagyev.

— Talán bizony a magáéban! — nevetett Sura néni. Aztán elkiáltotta magát. — Jöhet a következő!

A következő Fjodorov, ideiglenesen megbízott műhelyfőnök volt.

— Még mindig nem nevezték ki? — érdeklődött Sura néni.

— Még mindig nem. Már hetedik esztendeje vagyok megbízott. Azért jöttem...

— Nagyon jól tette — felelte Sura néni. — Előléptetjük. Írja meg a bejelentést. — Ki a következő?

Hét bejelentés gyűlt össze.

— Hogy fog egyszerre hét bejelentéssel bemenni? — kérdezték a sorbanállók.

— Nagyon egyszerűen — felelte Sura néni és be is ment.

— Miért hoz egyszerre hét felmondólevelet? — kérdezte majdnem sírva az igazgató.

— Hét felmondólevél, hét feltétel — válaszolta Sura néni és már diktálta is mind a hetet.

— Elfogadom — nyögte bánatosan az igazgató.

— Akkor én végeztem — mondta Sura néni és kiment.

Másnap még hosszabb sor kanyargott a raktár előtt.

Elsőnek az igazgató állt.

— Már éjjel ideálltam — panaszolta Sura néninek — különben nem kerülnék sorra.

— Jól van, Romanics, ne sajnáltassa magát, bökje ki, mit akar.

— Megrovást kaptam a főigazgatóságtól, minden ok nélkül, higgye el nekem, Sura néni.

— Tudom én azt jól, úgy dolgozik, mint egy megszállott.

— Még haza is viszem a munkát.

— Hát igen, nem szép dolog tőlük, igazságtalan dolog.

— Hát akkor én is írjak bejelentést? Egy fölmondólevelet a maga nevében. Talán segít rajtam is?

— Hova vigyem én azt — mondotta Sura néni. — Ezt személyesen kellene elvinnie, Romanics.

— Igaz is — kapott észbe az igazgató, aztán reménytelenül legyintett. — Hát akkor mit csináljak?

— Akarja, hogy áthelyeztessem a főigazgatóságra? — kérdezte hirtelen Sura néni.

— Hát azt meg hogy lehetne elintézni? — kapott a szón az igazgató.

— Nagyon egyszerűen. Holnap átmegyek oda takarítónőnek, és egy év múlva áthelyeztetem oda. Akarja?

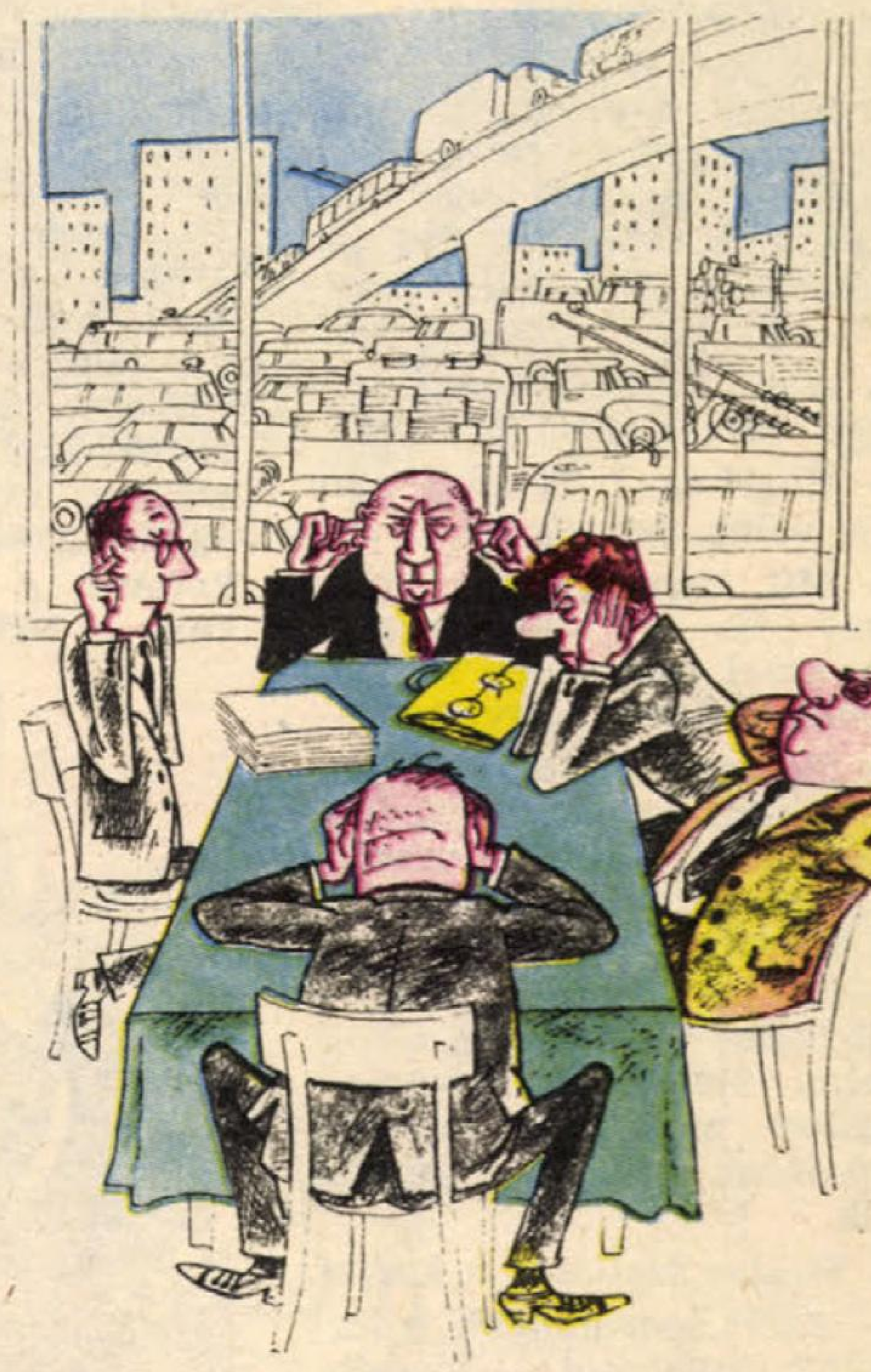
— Dehogyis, Sura néni — tiltakozott izgatottan az igazgató. Hogy maradhatna takarítónő nélkül a mi hivatalunk? Maga helyett másikat nem találnánk! Nem, inkább maradjon rajtam ez a megrovás! De az ajánlatot nagyon köszönöm.

— Hát, ahogy gondolja, magának kell tudni, mi a fontosabb, mert én a magam részéről megtehetném.

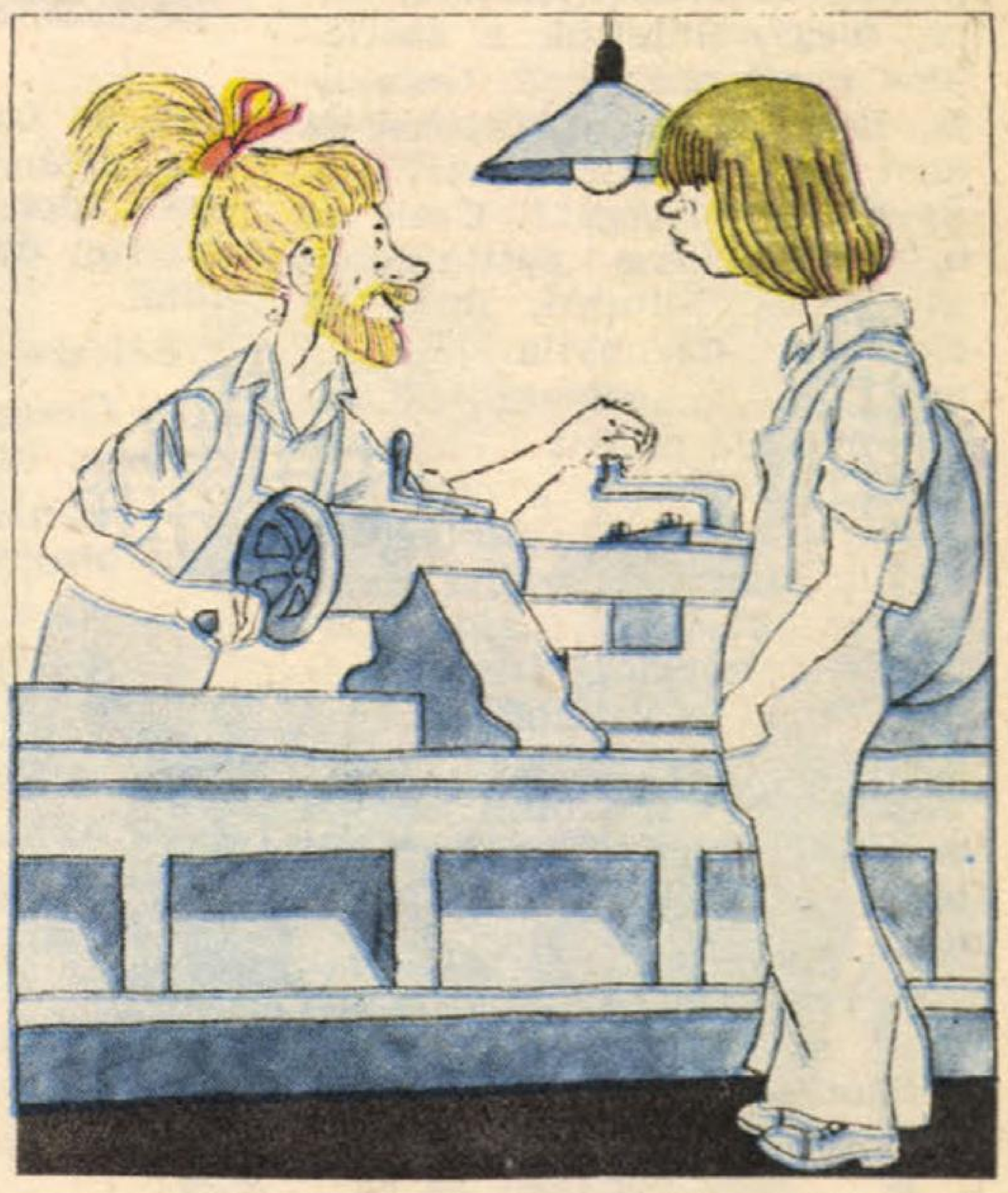
És elindult folyosót söpörni.

(Oroszból fordította: N. E.)

ÜLÉSEZIK A VÁROSI ZAJ ELLEN KÜZDŐ BIZOTTSÁG

HOSSZÚHAJÚAK

— Nekem se tetszett, öregem, de ez munkavédelmi előírás!

JÓLÉRTESÜLT MADÁR

— Ha nem látnád, ez az ismert divattervező nyaralója.

CSIRIPISZLI

Félig agyonverve és teljesen kiborulva bukkantam napfényre a reggeli csúcsforgalom húsdarálójából. A méregtől lilán rontottam a Népugratásügyi Kutatóba, amely ezekkel az ügyekkel foglalkozik. Zaklatott állapotom láttán egyenest a Mesterhez vezettek.

— Disznóság! — ordítottam már a küszöbről. — Önök naponta kétszer több millió embert kergetnek az őrületbe, csúcsforgalom ürügyén. Gombok szakadnak, cipők nyűvődnek, idegek mennek pocsékká. És ez már évtizedek óta így megy. Nem szégyellik magukat?

A szelíd öregúr tűnődő mosollyal nézett rám.

— Hogyhogy? Tényleg nem vette volna észre?

— Mit nem vettem volna észre? És ne mosolyogjon rám. Ezzel nem megy semmire. Magyarázatot követelek.

— Nézze — mondta a Mester. — Az ugyebár tagadhatatlan, hogy ebben az országban roppant súlyos problémákat oldottunk meg...

— Ne beszéljünk mellé — kiáltottam. — Hagyjuk a történelmi távlatokat. A csúcsforgalom most már amúgyis történelem feletti ügynek tűnik.

A Mester széttárta a karját.

— Azért sem hagyom a történelmi távlatokat — mondta. — Különben semmit sem fog megérteni. Mi itt végrehajtottuk az államosítást, jelentős külkereskedelmet hoztunk létre, megteremtettük a szocialista mezőgazdaságot. Gondolja, hogy éppen a közlekedést nem tudnánk sínre tenni? Egy ilyen csekélységet? Csak az ujjammal kéne pattintanom és menne minden, mint az olajozott istennyila. Reggel nyolckor és délután ötkor mosolygós, pihent emberek kászálódnának le a csúcsforgalom párnás étkezőfülkéiből. Finom muzsika szólna és a kupék ablakából bájos hostessek intenének istenhozzádot. Mondok valamit: a közlekedési nehézségek fenntartása és fokozása több időt és energiát követel, mint a megoldásuk. Csak az ujjammal kéne pattintanom.

— Hát akkor pattintson már, az isten áldja meg — ordítottam. — Mi a fenének nem pattint?

— Mert nem akarok — mondta a Mester. — Mert a közösség távlati érdeke azt kívánja, hogy ne pattintsak. Ugyanis rájöttünk, hogy kell ez a kis idegesség. A pulzus feltúrázik, az adrenalin nyargalászni kezd. A sportban ezt rajtláznak nevezzük. Ilyen állapotban születnek a nagy, maradandó alkotások, a csúcsteljesítmények. Nyugodt népeknek nincs történelmük. Az alkotó ember mindig dühös ember és mi az alkotó emberek társadalmát igyekszünk kialakítani a magunk szerény eszközeivel, amelyek egyike a csúcsforgalom. Miért kérem? A régi görögök még csak a trolibuszt sem ismer-

ték, de írtak is ám halhatatlan drámákat! No nézze, ha már idefáradt, megmutatom, hogyan dolgozik a mi intézetünk.

Beleszólt egy mikrofonba

— Gregorián kartárs, mi legyen a következő hiánycikk?

— Banándugó? — mondta egy bizonytalan hang.

— Nem jó. Már volt.

— Szifonpatron?

— Volt. Volt telefonérme, rezsókarika és gyerekcipő is.

— Akkor legyen a következő hiánycikk a csiripiszli.

— Remek! — kiáltotta a Mester. — Azonnal szállítsák be az ország teljes csiripiszli-készletét az intézet raktáraiba.

— Ezt téboly! — üvöltöttem. — A csiripiszli filléres holmi. Egyszerű eszközökkel milliós tételekben készíthető. Tiszta őrület, hogy hiánycikké váljék!

— Tessék — mondta diadallal a Mester. — A kísérlet máris sikerült. A pulzusa feltúrázott, az adrenalinja nyargalászni kezd. Ha ön most bemenne a hivatalába, őrjöngő dühvel ugrana a munkájának és maradandót alkotna. Nézzünk be a tanterembe, itt bolti eladókat képezünk.

Megnyomott egy gombot, kedves ifjú hölgy jelent meg a képernyőn.

— Á, Generál kartársnő — mondta a Mester. — Nos, egy vizsgakérdés. Mit mond ön, ha egy kuncsaft szívóskodik, hogy a legfelső polcot is forgassa fel tizenkétfilléres biztosítótűért?

— Nem szólok semmit, hanem hozom a kis létrát, felmászom és felforgatom.

— Rossz! — kiáltott a Mester. — Fals! Ön ilyenkor azt mondja: „Na ne nézzük madárnak a dolgozót, és ha sokat ugrál a kedves vevő, kaphat egyet a porszívójára!" Nos? Halljuk.

— Na ne nézzük madárnak... őőő... Mester, én ilyet nem tudok mondani egy vevőnek!

— Dehogynem tud. Több önfegyelmet, kartársnő. Koncentráljon. Lazítson. Gyerünk.

— Na ne nézzük... madárnak a dolgozót... és, ha sokat ugrál a kedves vevő... kaphat egyet a... őőő... porszívójára...

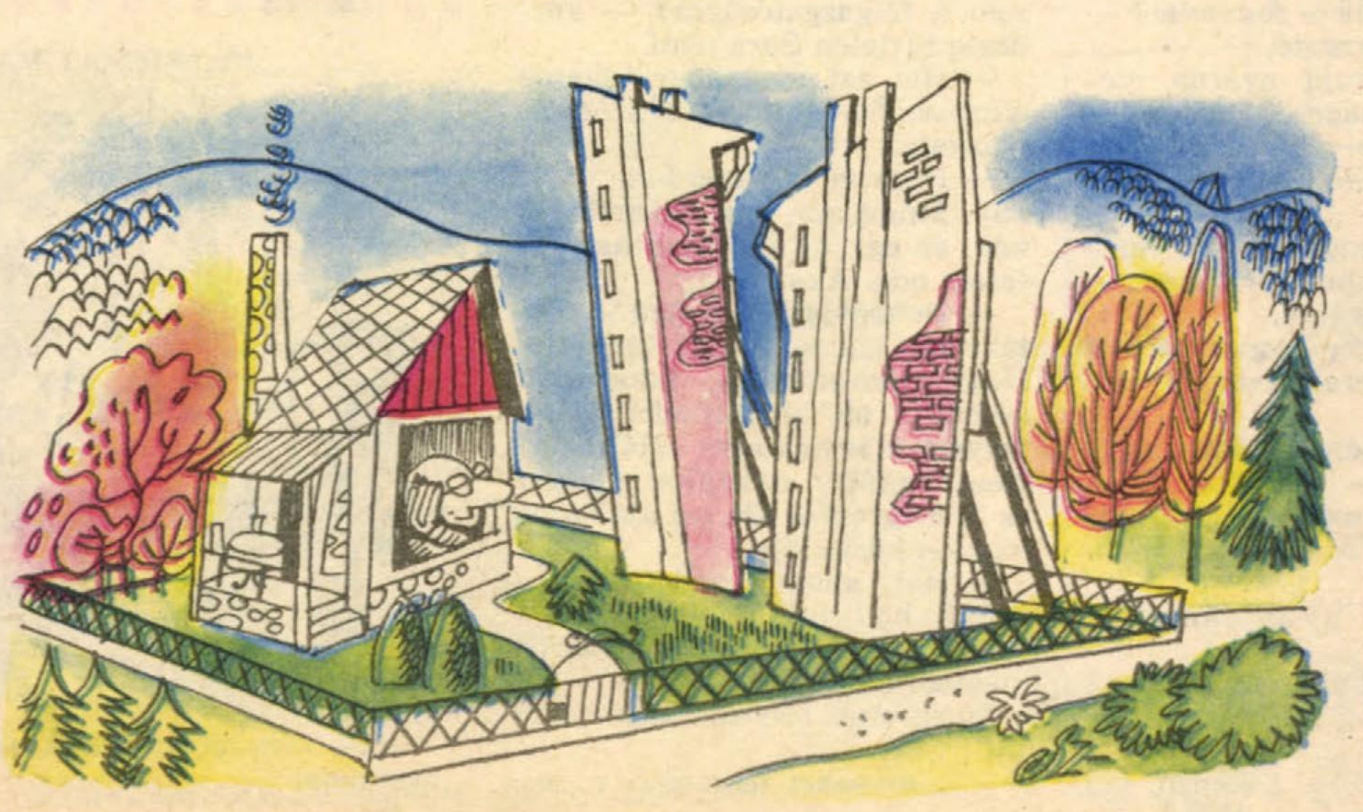
— Nagyszerű — kiáltotta a Mester. — A pulzus egyből feltúrázik, az adrenalin nyargalászni kezd, a vevő máris alkotó emberré vált.

— Mondja Mester — szóltam némi szünet után. — Magát még nem pofozták fel?

— Nem kérem. Miért is pofoznának? Attól csak feltúrázna a pulzusom, nyargalászni kezdene az adrenalinom és még ennél is alkotóbb emberré válnék. Hát kell az maguknak?

Peterdi Pál

NEM TUD ELSZAKADNI A VÁROSTÓL

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI AZ ABSZOLÚT FELEDÉKENYSÉG?

Szűr-Szabó József:

– Mindig elfelejted kicsomózni a zsebkendőidet!

Fülöp György:

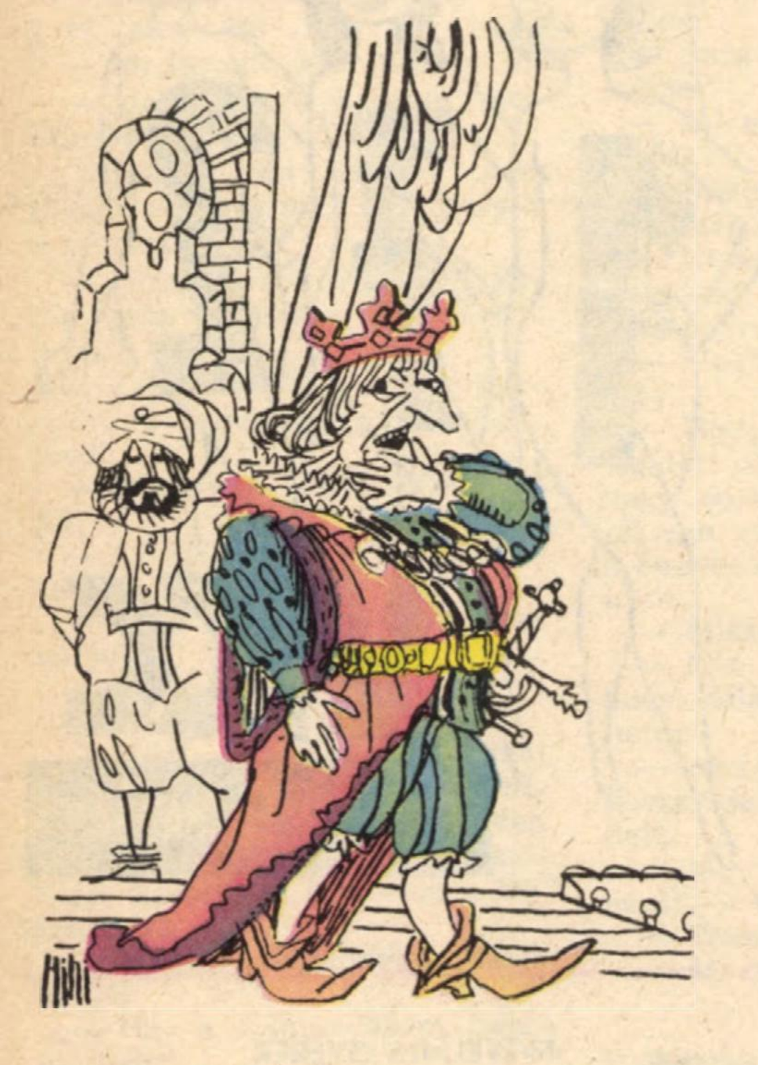
– Nagy ég! Erről jut eszembe, hogy már megnősültem!

Tót Gyula:

– Caesar, most azt kellett volna mondanod, hogy: Te is, fiam, Brutus?!..

Hegedűs István:

– Te jó ég, én most harmadik Richárd vagyok vagy negyedik Henrik?...

Lehoczky István:

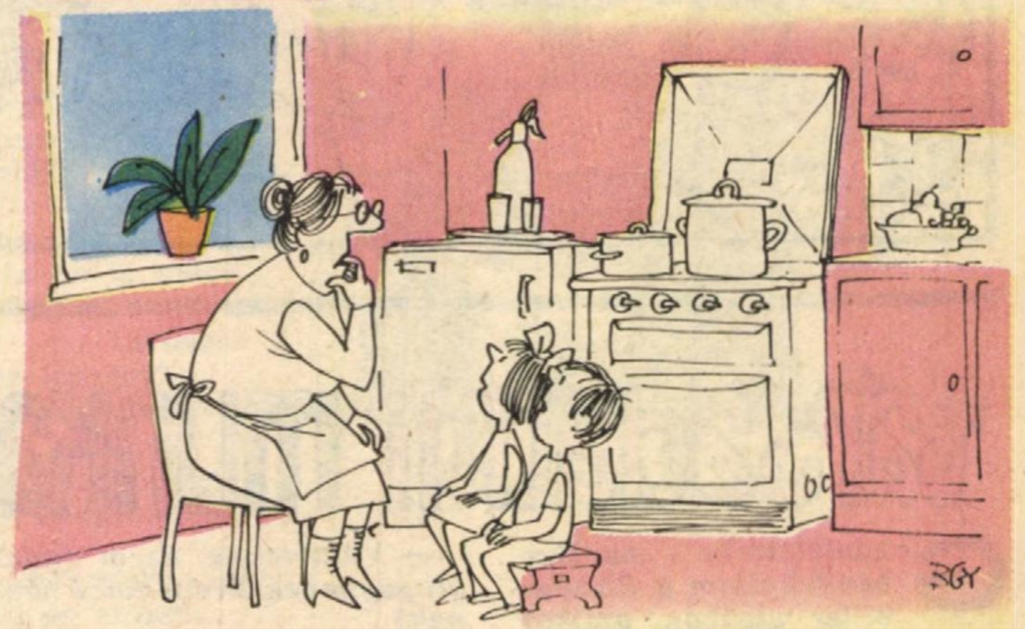
– Hová tehettem a szemüvegemet?

Barát József:

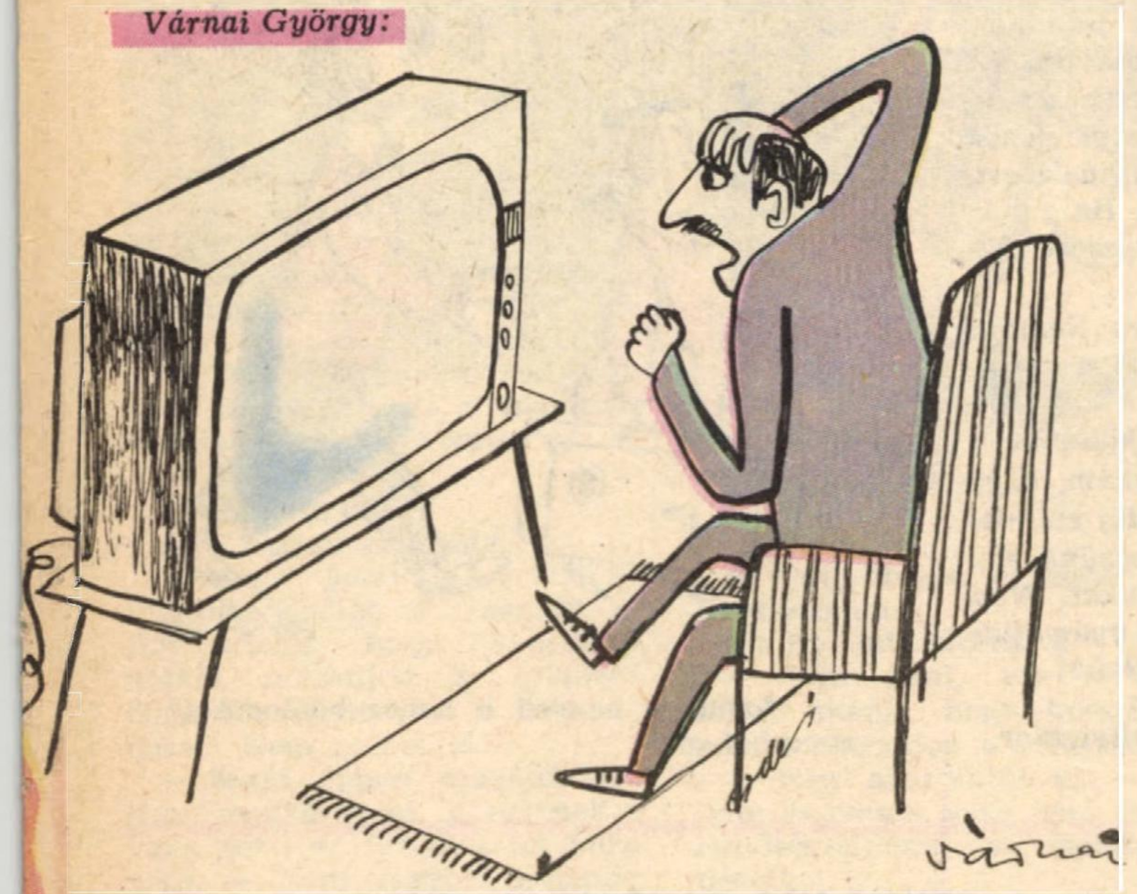
– Úristen! Elfelejtettem borravalót ígérni!

Brenner György:

– Hm, várjunk csak... Volt a Hófehérke... és néhány törpe...

Várnai György:

– Aki végigizgulja a futballközvetítést, pedig elfelejtette bekapcsolni a tévét.

Dallos Jenő:

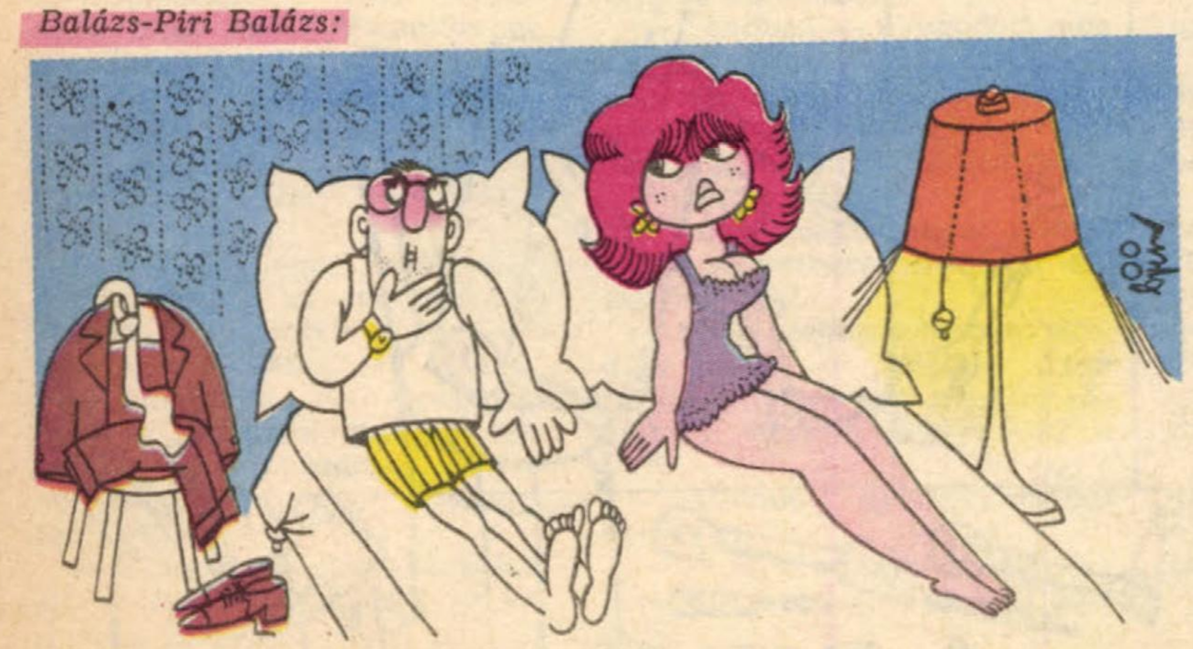
– Polgármester úr! Önnek csak az alapkövet kellett volna leraknia...

Erdei Sándor:

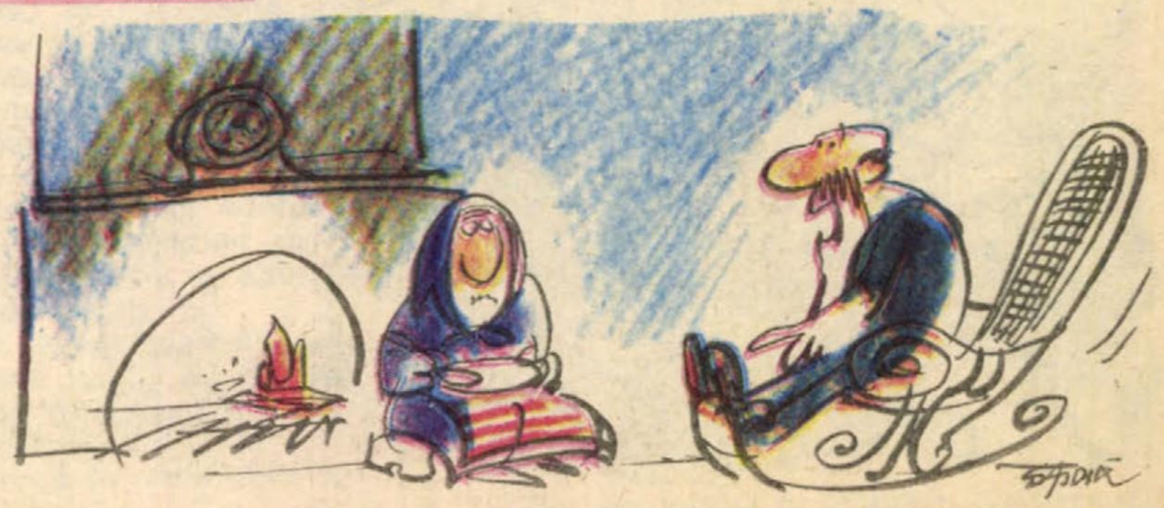
– Nagyon öreg lehet, ma már háromszor fizette ki az ebédjét...

Balázs-Piri Balázs:

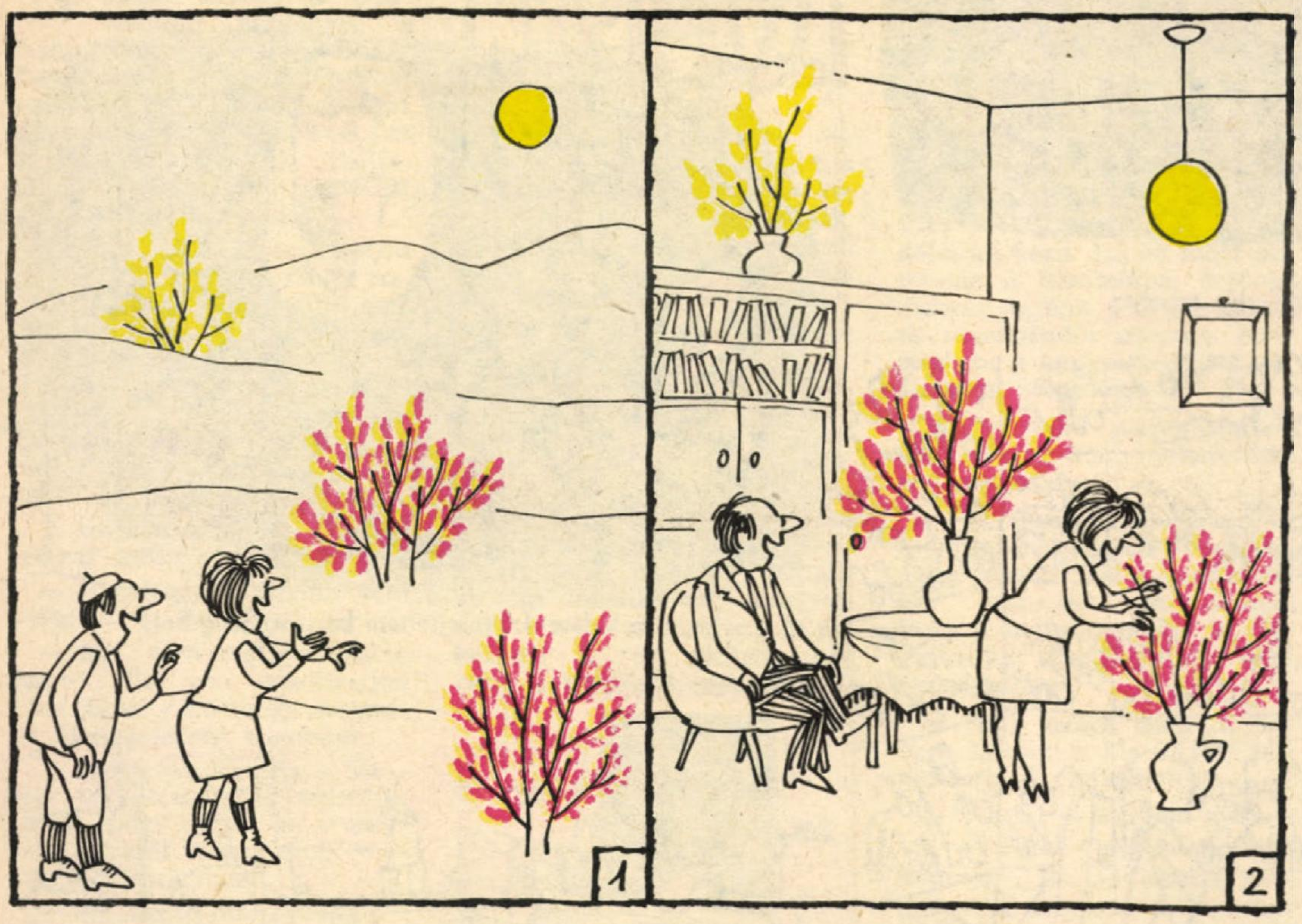
– Miért is hívtam [illegible] Lilikét?

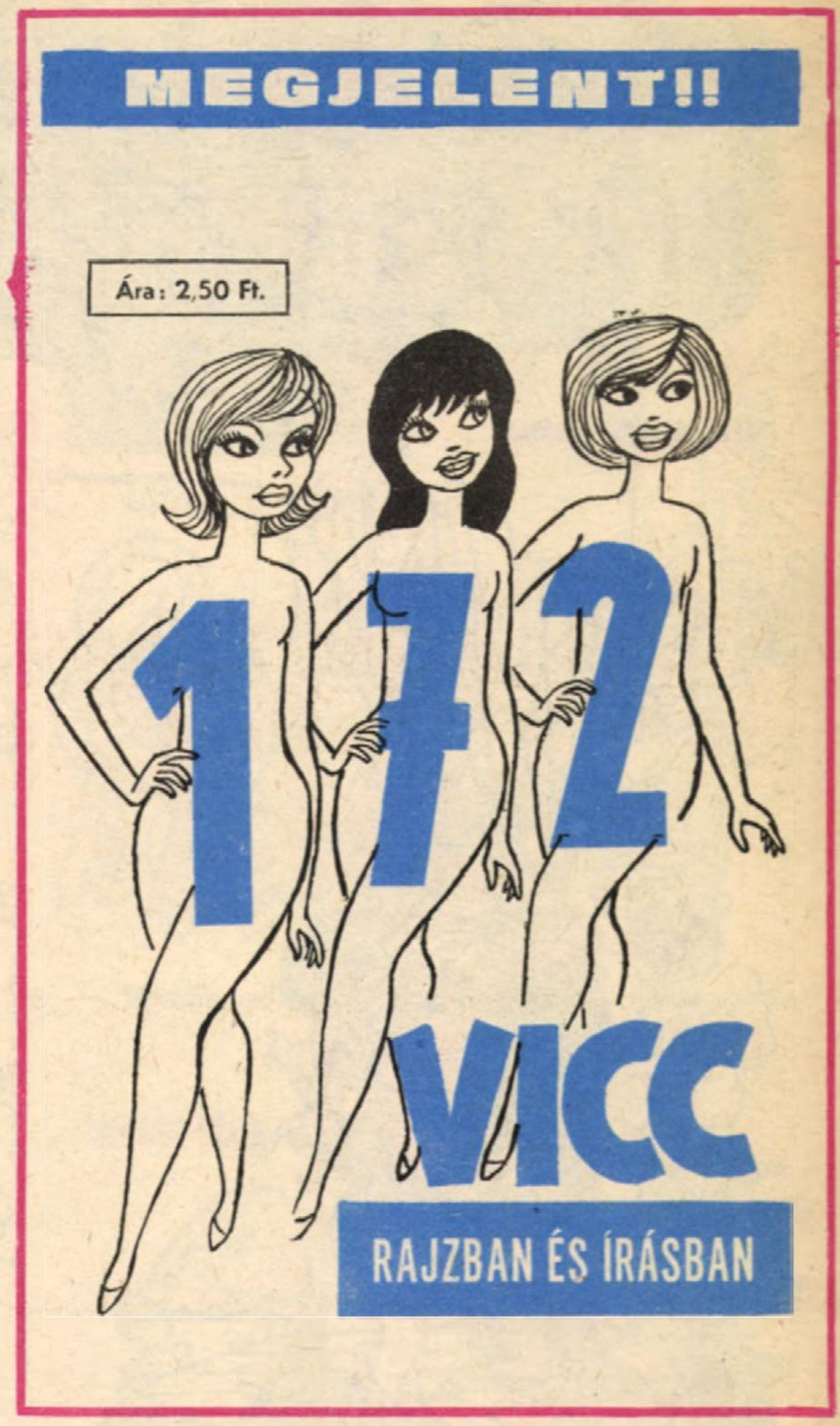
Sajdik Ferenc:

– Amikor tavaly ideköltöztünk, a régi lakásban eloltottad a gázt?

TERMÉSZETBARÁTOK

társadalmi munka

Gondolataimba merülve bandukoltam a Rottenbiller utcában, amikor halkan kopogtattak a hátamon. Megfordultam.

— Jó estét, fiam. Meghívom egy csésze tejeskávéra. Legyen a vendégem — mondta régi, kedves ismerősöm, özvegy Freimovics Rezsőné. Néhány perc múlva egy kis eszpresszóban ültünk. A pincér asztalunkra tette a forró kávét. Freimovics néni a hatalmas fekete táskájából egy zsemlyét vett elő, és beleaprította a csészébe.

— Hány éves most a néni? — kérdeztem tapintatlanul.

— Amióta elmúltam hetvenéves, erre a kérdésre nem válaszolok — mondta szigorúan, aztán így folytatta: — Szeretném fiam, ha pár sorban megírná, milyen nagyszerű dolog az, hogy ma egész brigádok segítik, gyámolítják az arra rászorulókat, a magatehetetlen embereket.

— Valamelyik üzem fiataljai segítenek Freimovics néninek?

Mérgesen az asztalra csapta a kanalat:

— Méghogy nekem segítenek? Nem szorulok én semmiféle segítségre! Egész életemben mindig a magam lábán álltam, a magam ura voltam.

Nagyon bután bámulhattam maga elé, mert özvegy Freimovicsné anyásan megsimogatta a fejemet:

— Mindjárt elmagyarázom, miről van szó. Mi, a kerületünknek azon öregjei, akik még jól tartják magukat, elhatároztuk, hogy patronálni, segíteni fogjuk a kerületben élő, gyámoltalan fiatalokat!

— Ez egészen újszerű kezdeményezés ...

— Jelenleg egy fiatal házaspárt vettem gondozásba. Szegények olyan elesettek, olyan ügyetlenkék. Hetente kétszer elmegyek az asszonyka helyett a piacra, és bevásárolok neki.

— Az asszonyka talán nem tud vásárolni?

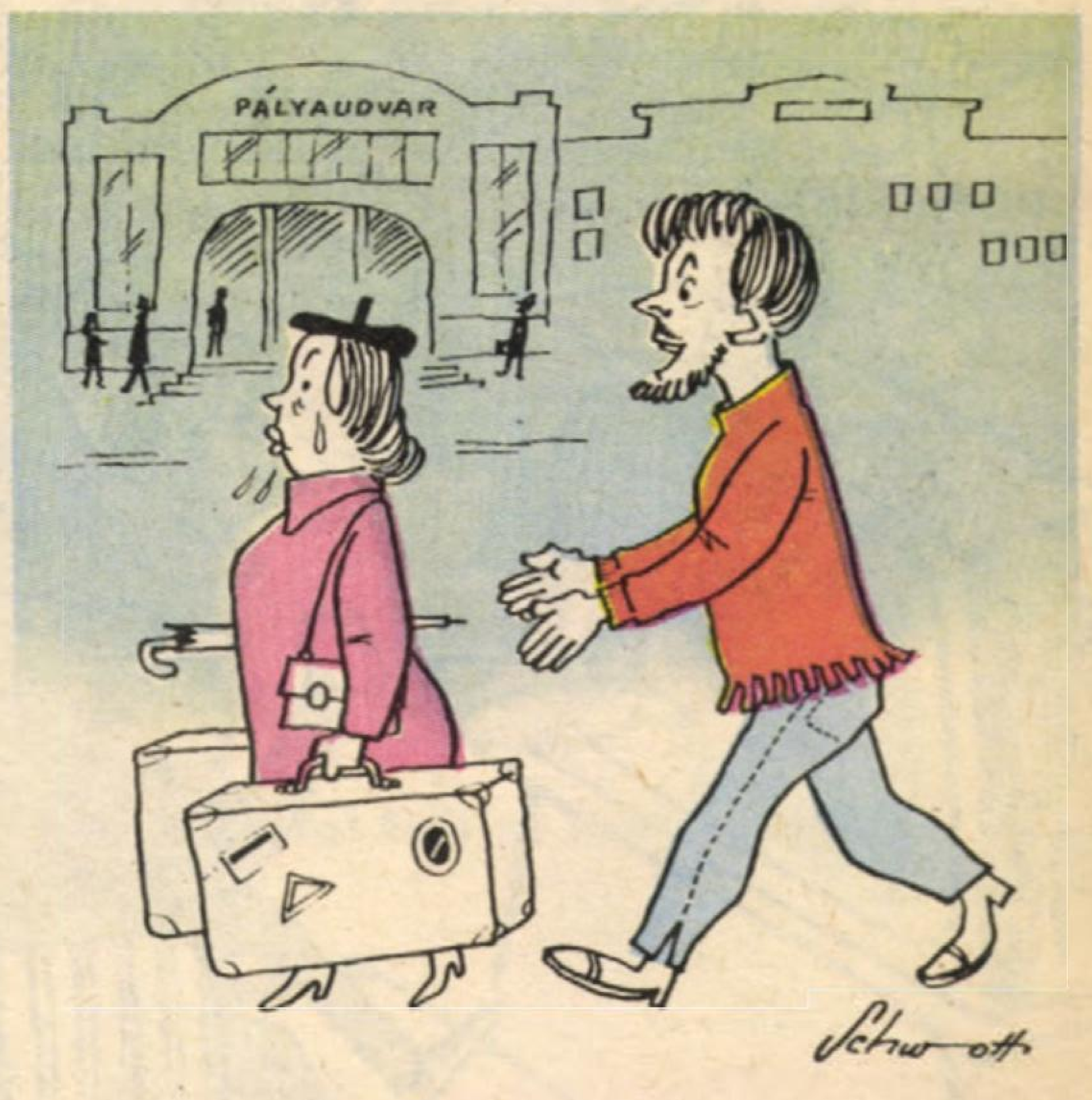
— Mit értenek a mai fiatalasszonyok a bevásárláshoz? Mindig futnak, rohannak, aztán rájuk sózzák a legvacakabb árut. A mai fiatalasszony nem tud alkudni. A patronáláshoz tartozik az is, hogy hetente kétszer főzök nekik egy kis finom húslevest, jó házimetélttel. Ha kell, ápolom őket, gyógyszert hozok. Meg ilyesmit ...

Ozvegy Freimovics Rezsőné kikanalazta a cukrot a csésze aljáról, és fejére tette régimódi fekete szalmakalapját:

— Írja meg, fiacskám, hogy ránk, öregekre mindig számíthatnak. Szívesen végzünk egy kis társadalmi munkát. Nem hagyjuk magukra a gyámoltalan, tehetetlen fiatalokat ...

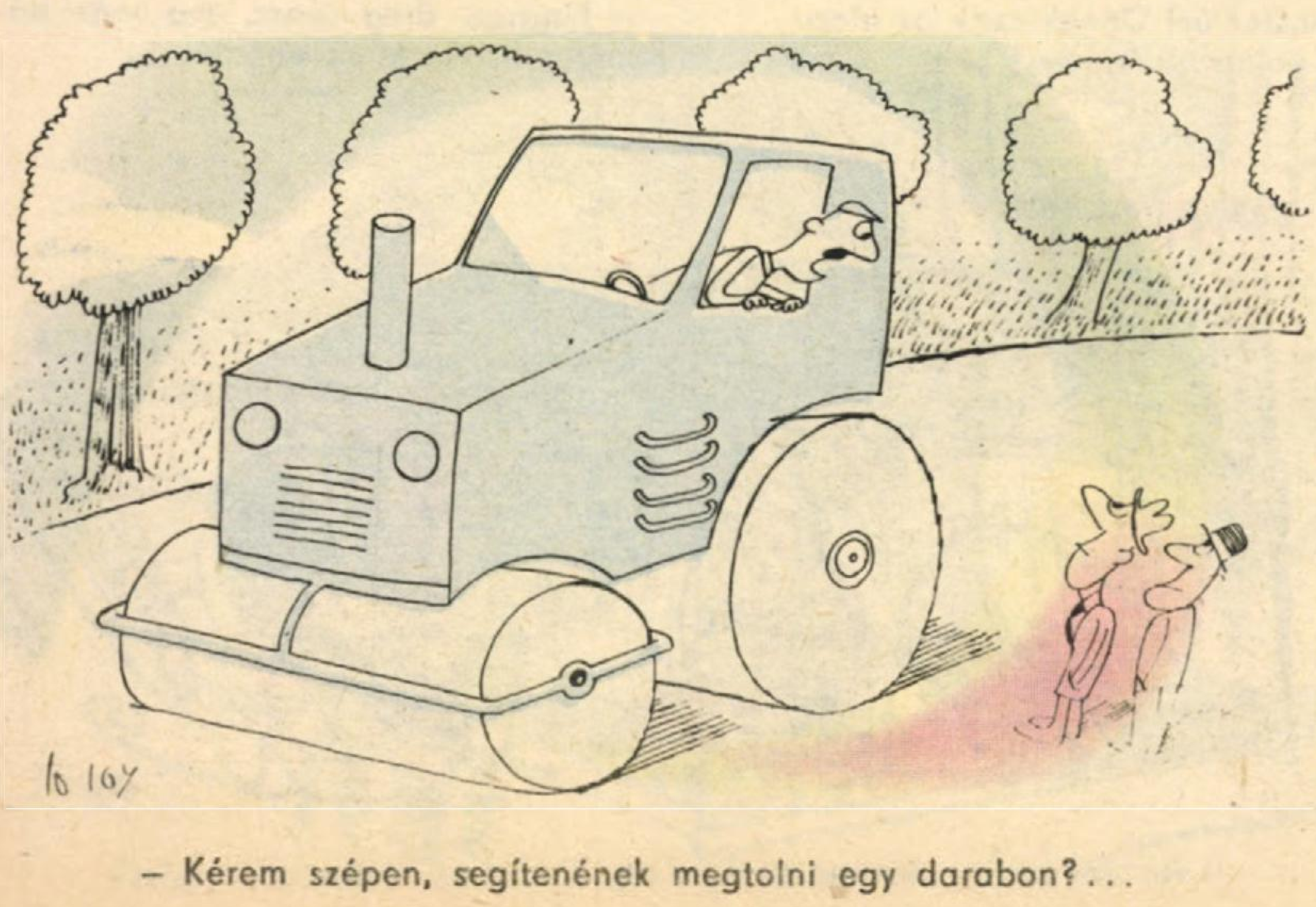
Galambos Szilveszter

FIGYELMES GYEREK

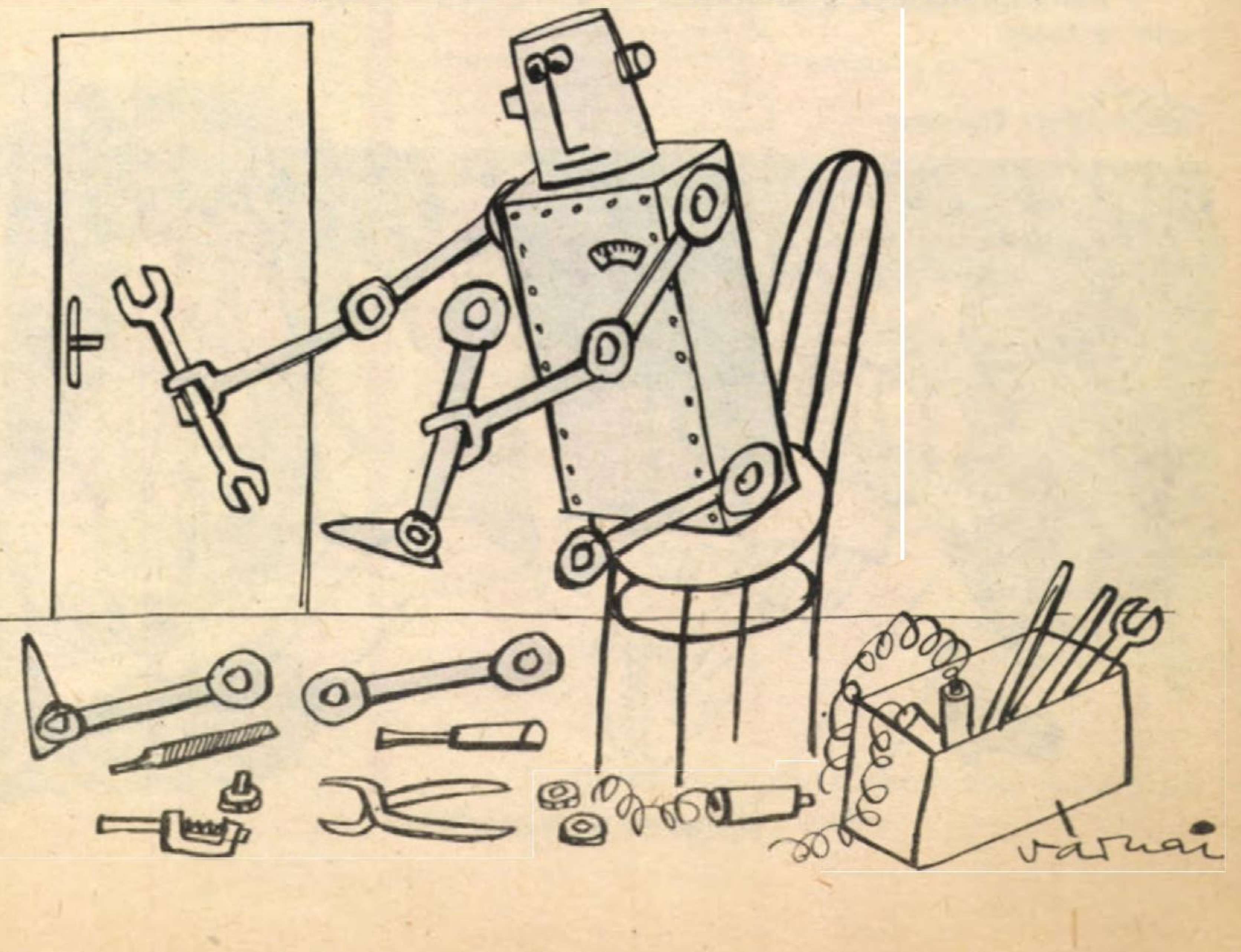
– Mama, te cipeled a nehéz bőröndöket? A papa hol van?

DEFEKT

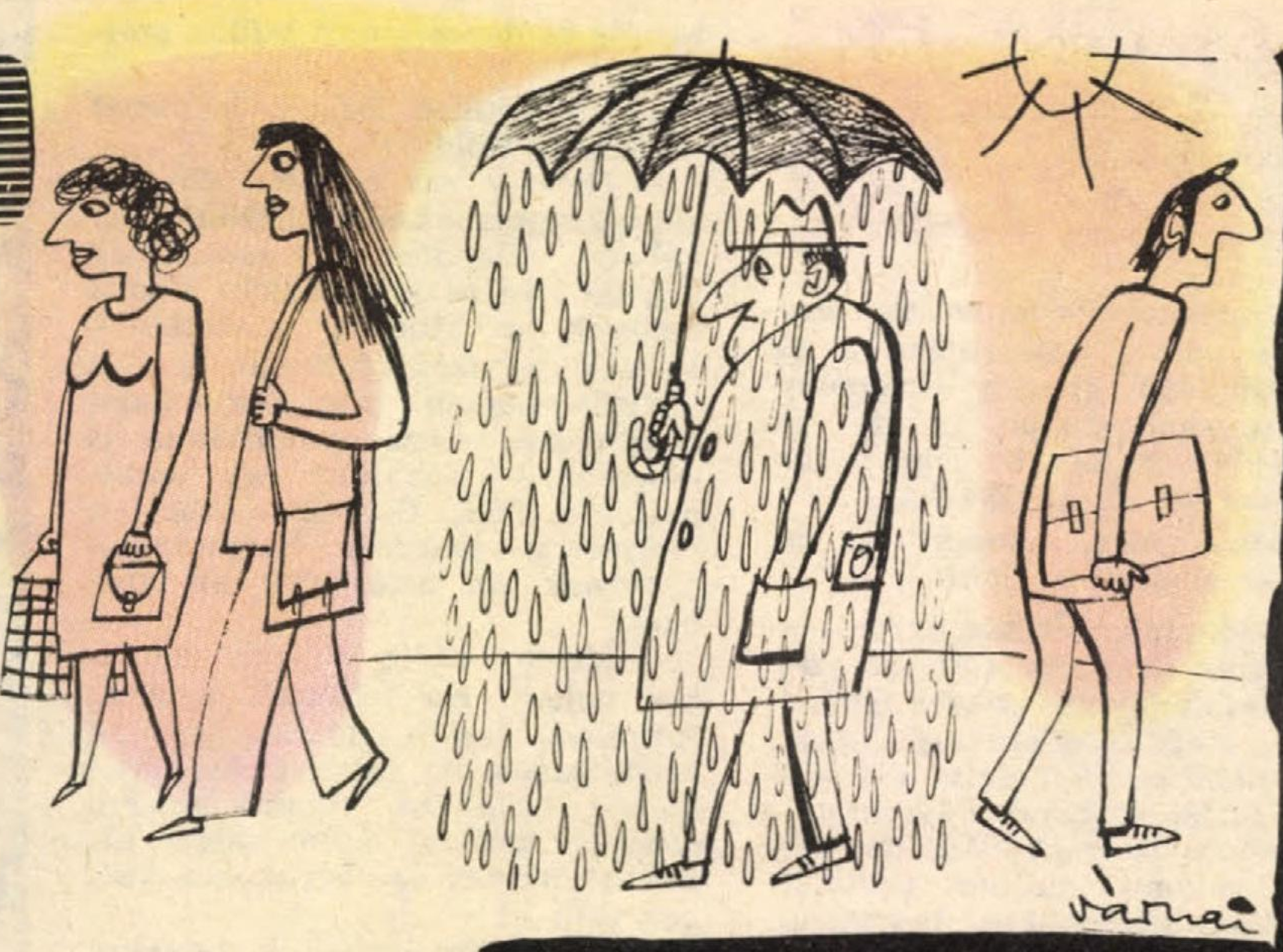

– Kérem szépen, segítenének megtolni egy darabon?...

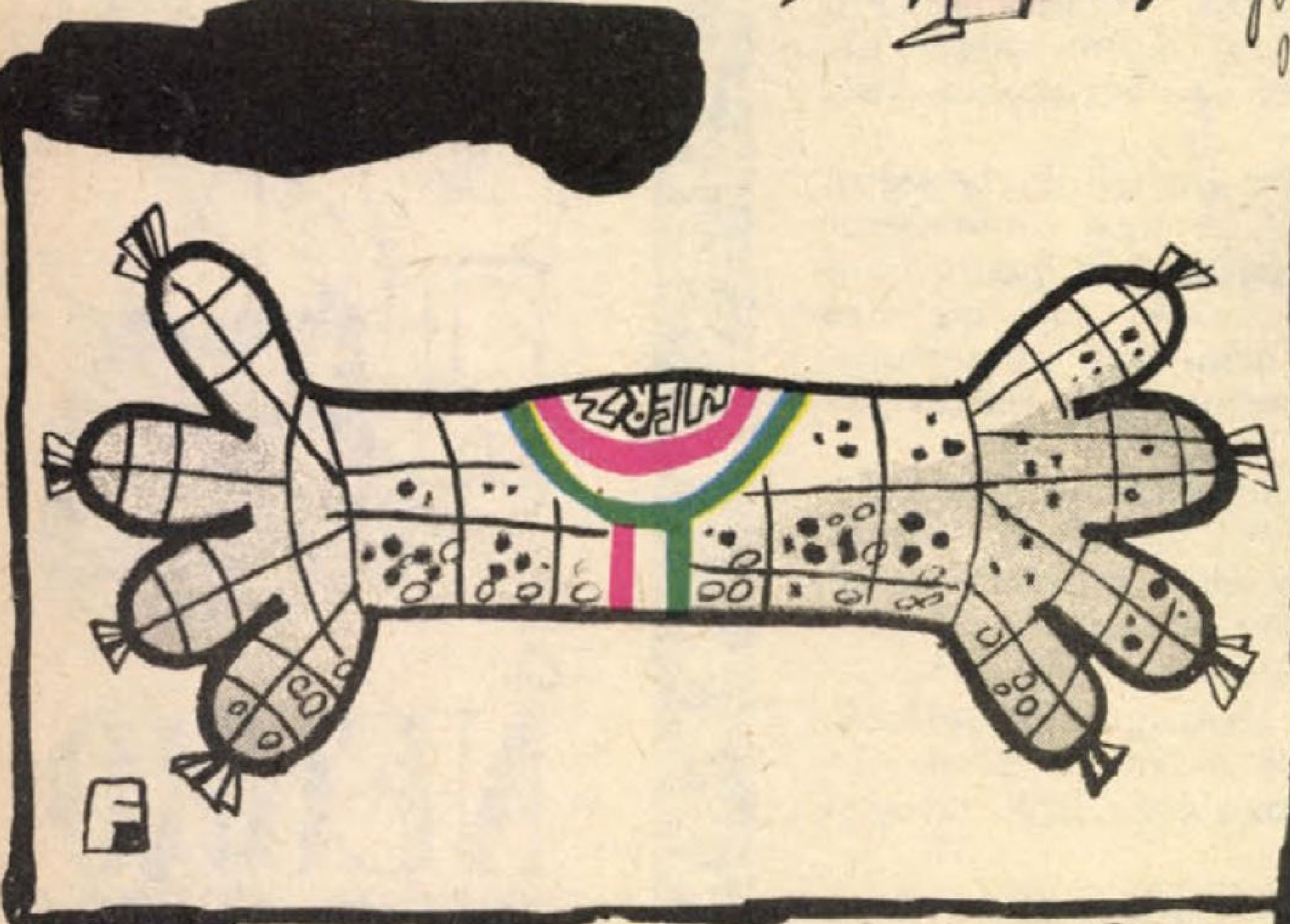
A „CSINÁLD MAGAD" MOZGALOM JÖVŐJE

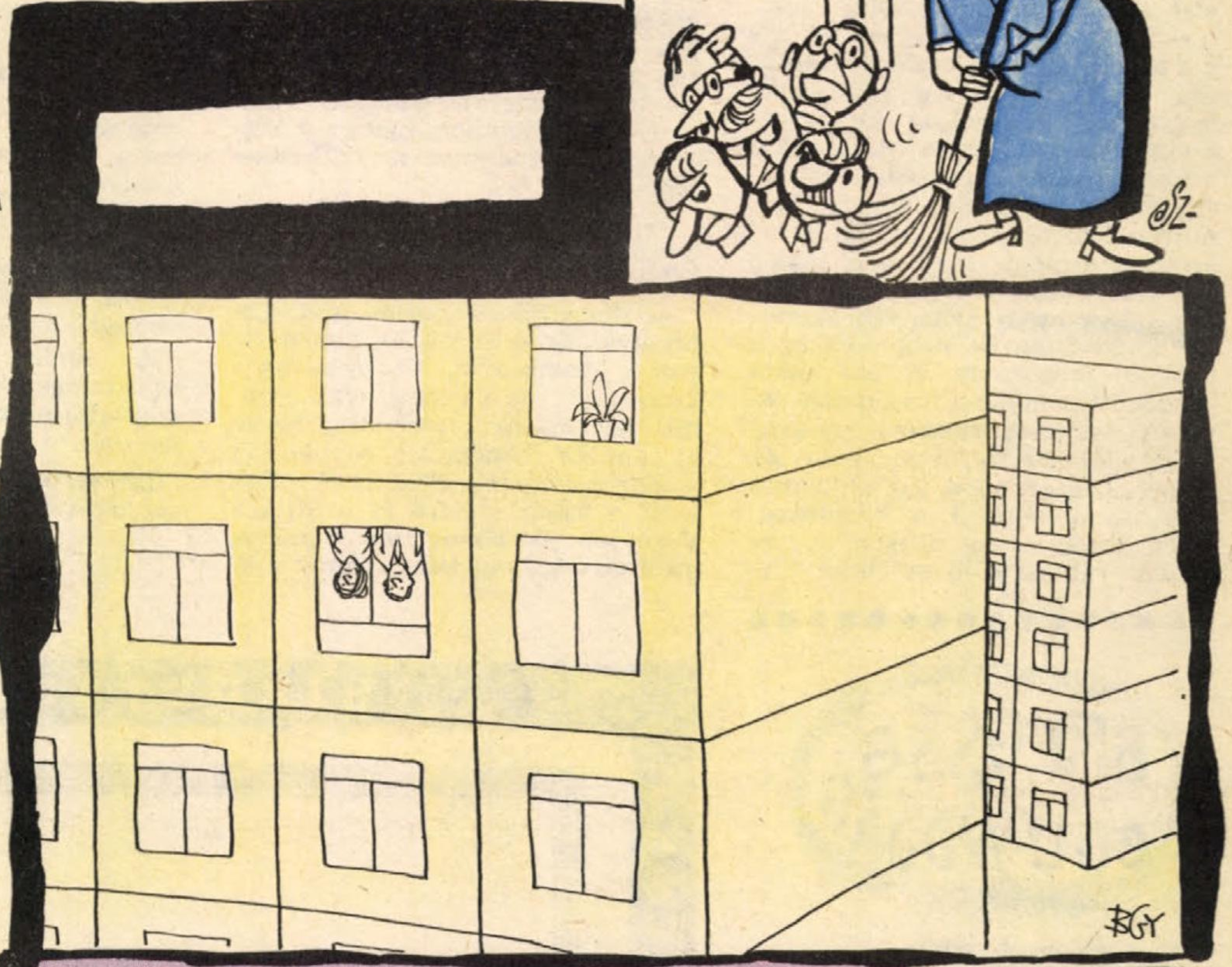

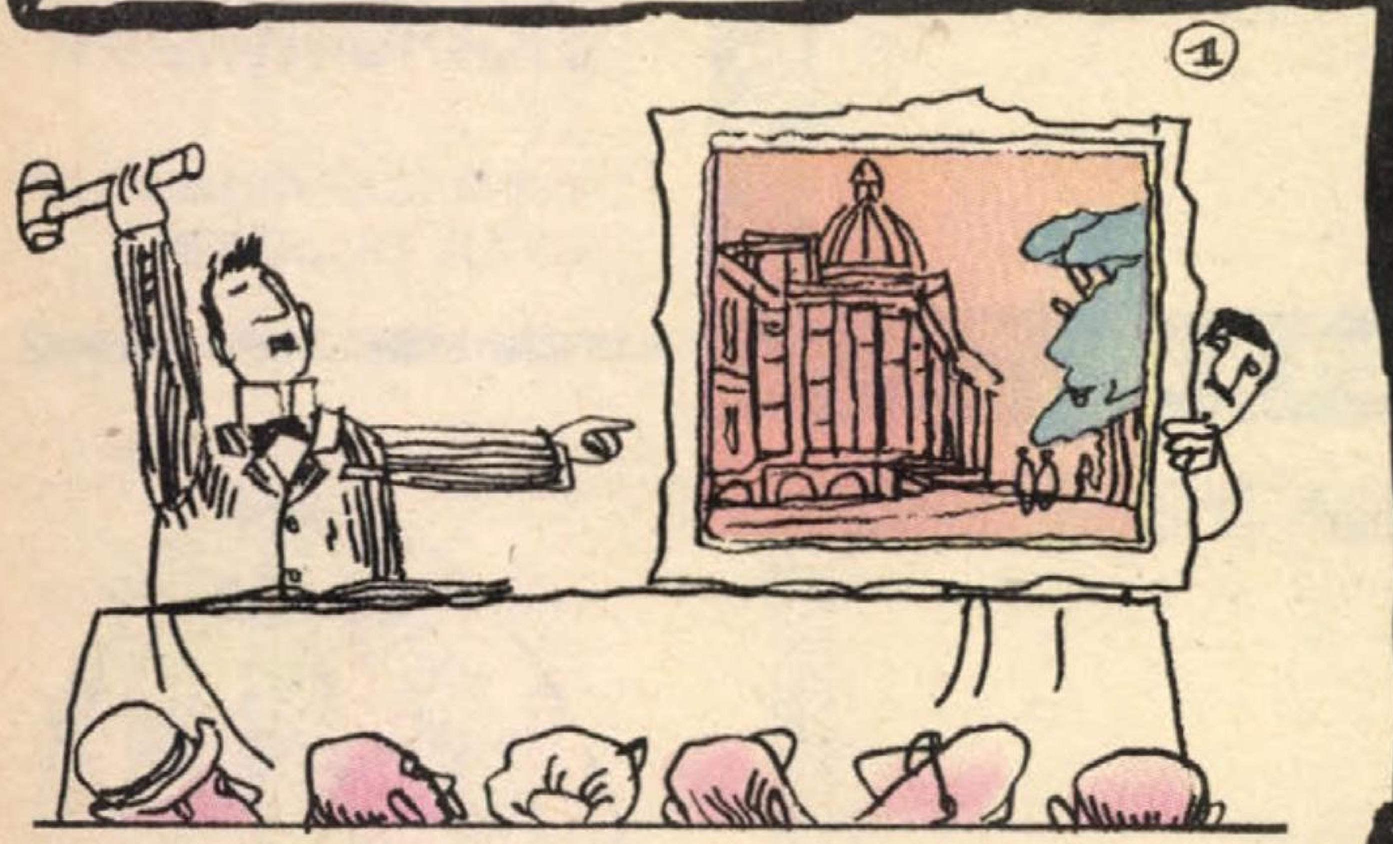
SELEJT

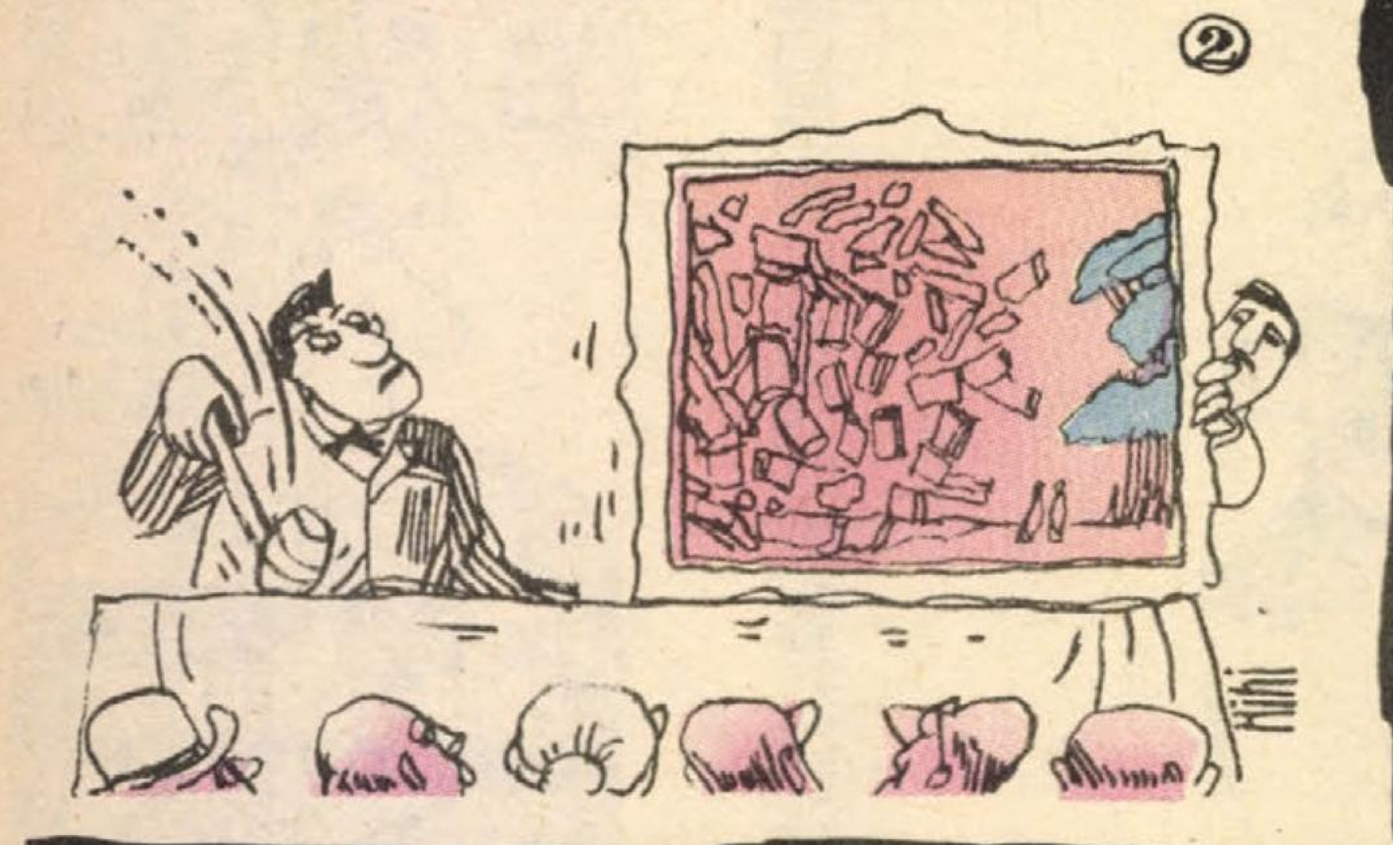

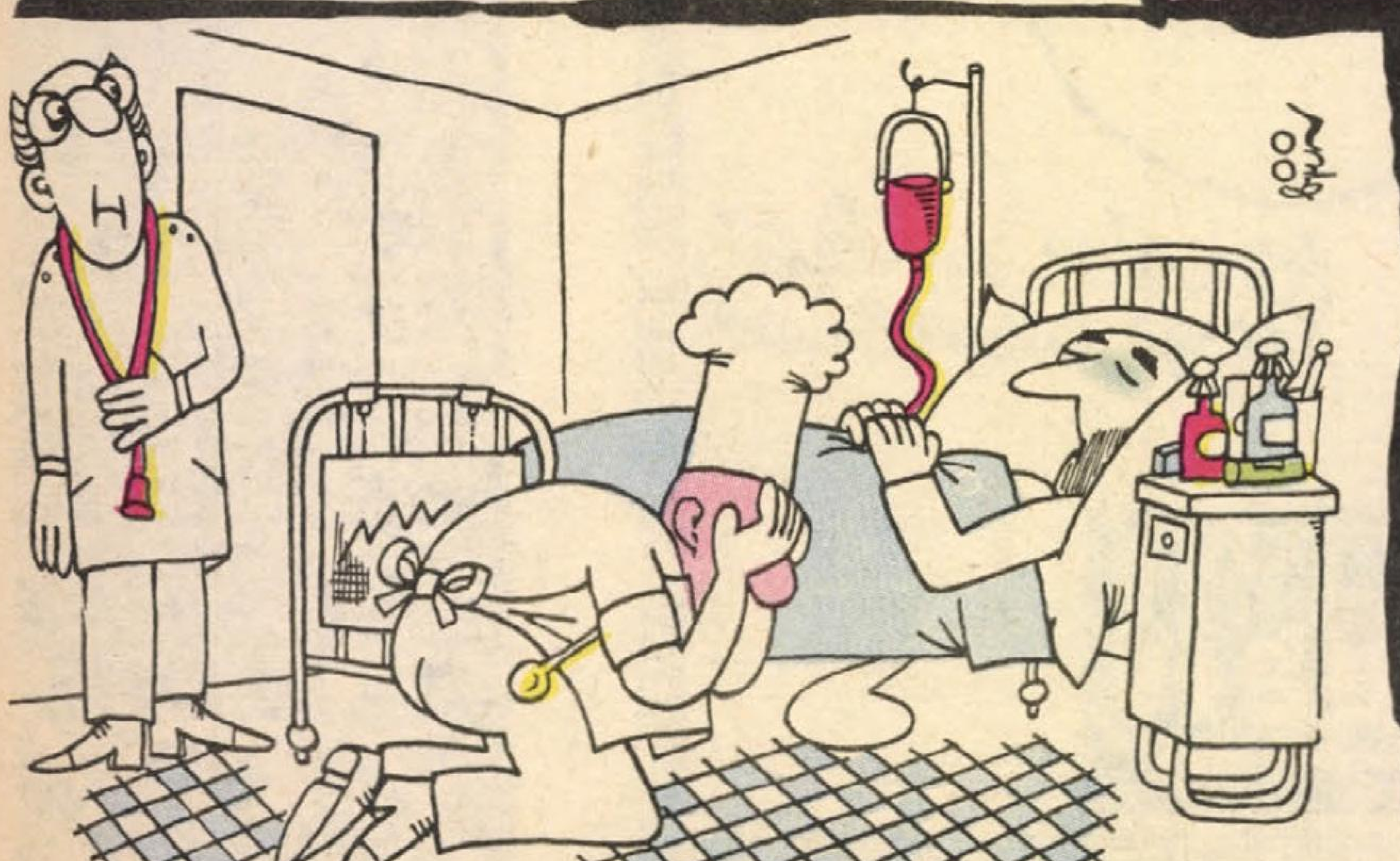

VÁRNAI
SZÜR-SZABÓ
FÜLÖP
BALÁZS-PIRI
HEGEDŰS
DALLOS
BRENNER
SAJDIK

TELIHOLDNÁL

A Hold rámosolygott a Földre.

— Milyen csinos ma, kisasszony — bókolt az öreg Föld és gavallérosan megemelte az Északi Sarkán viselt hósipkáját.

— Vendégeket várok — vallotta be pironkodva Luna kisasszony, és elbújt egy felhő mögé

— Addig örüljön, míg nem jönnek, legalább nyugta van... — mondta a Föld.

— Maga féltékeny?

— Én azt sem bánnám, ha mindannyian átköltöznének magához — morgott a Föld.

— Legalább lenne nálam egy kis élet — álmodozott a Hold.

— Hát élet ez? — jajdult fel a Föld és sajogni kezdett a Bikinije táján. — Én azt tanácsolom kegyednek, ne dőljön be nekik. Eleinte persze kedvesek. Amikor néhány millió évvel ezelőtt az első egysejt szállást kért tőlem, gyanútlanul befogadtam, hiszen olyan ártatlan protoplazmája volt. Aztán az egysejt elkezdett osztódni, majd egyesültek és új élőlények alakultak ki belőlük, de még ezekkel is békésen megfértem. A baj akkor kezdődött, amikor a majomnak nevezett sejtcsoportosulás néhány tagja elkezdte hirdetni, hogy ők emberek, ezért több jog illeti meg őket, mint például a brontozauruszt, amely pedig nagyon kedves lakóm volt. Ezek az emberek egyre szemtelenebbek lettek. Egy Prometheus nevű alak ellopta a tüzet, mondván, hogy a bérleményhez konyhahasználat is jár. Én már akkor sejtettem, hogy a tűzzel nemcsak főzni akarnak...

— Miért nem mondott fel nekik? — kérdezte a Hold.

— Tudhatná, kisasszony: albérlőt kitenni nem lehet! Persze azért nem törődtem bele a szemtelenségükbe. Megkíséreltem kiszekírozni őket. Először kikapcsoltam a központi fűtést és rájuk köszöntött a jégkorszak. Hát azt hiszi, hogy elértem valamit? Számos tisztességes lakóm belepusztult, de ezek átvészelték a tűz mellett. Erre rájuk szabadítottam a vízözönt, de egy Noé nevű ember bárkát fabrikált és ezzel megúszták. Tüzet hánytam dühömben, ráztam a kérgemet, de ezeknek a földrengés sem ártott.

— Még most sem értem, mi a panasza ellenük? — kérdezte a Hold.

— Rongálják a bérleményt. Leborotválják az erdeimet, belemásznak a gyomromba, kibányásszák a kincseimet, de ez még mind semmi. Azt azonban már alig bírom ki, amikor bombáikat robbantják — panaszkodott a Föld és fáradtan leült a Tejút szélére és kifújta a Vezúvját. — Komolyan mondom, attól tartok, hogy még néhány robbantás és darabjaimra hullok széjjel.

— Túl sötéten látja a helyzetet — vélte a Hold.

— Nehogy azt higgye! Már lesül a kérgem a kollégák előtt, hogy nálam állandóan veszekedések folynak. Na és az a piszok! Ahová beteszik a lábukat, ihatatlanok lesznek a vizek, fullasztó lesz a levegő. Lassan már mosakodni sem tudok, mert az esővizem is mocskos — sóhajtott egy hatalmasat a Föld. (Ez az a sóhajtás, melyet az emberek hurrikánnak neveznek, de nem értik az igazi okát.)

— Velem eddig nagyon rendesek voltak. Ha feljöttek hozzám, fertőtlenítették a cipőiket, hogy ne piszkítsanak be semmit. És olyan szépen beszélnek rólam! Engem meghat, amikor látom, hogy ülnek a sötétben és vágyakozva néznek rám...

— Ne dőljön be nekik. Beszélni azt tudnak! Szép lírai ömlengéseket írnak magácskához, pedig csak a teste kell nekik. Az értékeire vágynak, az aranyára, az urániumára, aztán otthagyják magát kifosztva...

Hold kisasszony elgondolkozott a hallottakon és ijedtében fogyni kezdett. Ábrándos mosolya megfakult és kráterei, mint csúf pörsenések, bánatosan sötétlettek.

A földi megfigyelőállomások, Houstonban és a Jodrell Bank obszervatóriumban erős Hold-rengést jeleztek.

Lapzártakor a tudósok a jelenség okát keresik...

Ősz Ferenc

ÖREGSÉG nem BOLONDSÁG

Öreg barátom mesélte,
(Mesélhetném én is már)
Nem sötét úgy az öregség,
Minket abban fény is vár.

Ehetek jó falatokat,
Menzakosztot nem eszem,
Olvashatok könyvet, sokat,
Ha unalmas, leteszem.

Nem vitázom villamoson
Holmi ülőhelyeken,
Átadom egy fiatalnak,
Ráérek már, tehetem.

Eljátszom az unokákkal,
Bár unokám nincs nekem,
De van volt menyasszonyomnak,
S azokat is szeretem.

Az ifjúság bolondság volt,
(Erről mélyen hallgatok)
De bölcsesség az öregség,
Erről csak jót mondhatok.

Pedig, pardon, hogy ezt mondom,
S a szót erre terelem,
Ma is van még erre gondom,
Izgat még a szerelem.

Felfigyelek fess bokákra,
S vérem lobban heveset,
Megszédülök, s vérnyomásra
Egy rausedylt beveszek.

Hidvéghy Ferenc

HIRDETÉSEINK

az egészséges TOROK TITKA:

a NEGRO GYÓGYCUKORKA!

A CSEMEGE ÉDESIPARI GYÁR TERMÉKE

bubiv

ECHO ZSEBRÁDIÓ

Régi ár: 580 Ft
Vásári ár: 395 Ft

B 5-ös magnetofon
Régi ár: 3800 Ft
Vásári ár: 2900 Ft

B 43/A sztereo magnetofon
Régi ár: 6000 Ft
Vásári ár: 4480 Ft

Rádió-alkatrészek, rádióépítő-készletek, csillárok, lámpák, függesztékek és még sok más cikk nagy árengedménnyel.

• • •

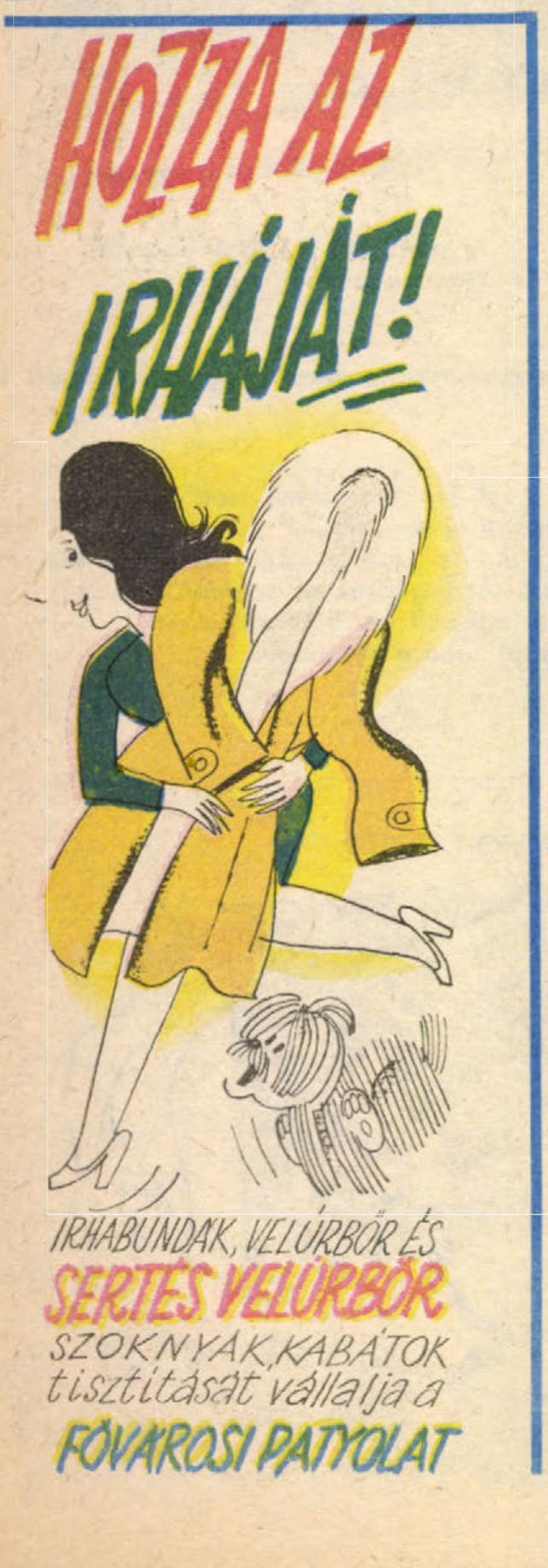
50%-os árengedménnyel kaphatók a

Jáwa Ideál és Jáwa Szuper motorkerékpár-alkatrészek: VI., Nagymező u. 27.
350 cm3-es Junak és 250 cm3-es Simson motorkerékpár-alkatrészek: VI., Liszt Ferenc tér 2.

KERAVILL

HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

A lányok lányok, de a labda az kosár-labda

(Az Ifjúsági Magazinból ollózta Kökény Zoltán)

Ovalssa, terjeszse a Néplapot!

Jo, majd megropiabkju. Presze nem biztos, hogy sirkeül...

(A Szolnok megyei Néplapban észlelte Bathó Mária, jászberényi olvasónk)

Tetszik tudni miről van itt szó? Ez a John Kayne afféle háromkezű csodalény. A balt és az egyik jobbat a nadrágja mellett lógatja, a másik jobbat pedig a szívére teszi. Persze kalandos fantáziánk még egy lehetőséget sugall. Nevezetesen, hogy ez a másik jobb kéz a Kayne mögött látható játékoshoz tartozik, aki így akarja távoltartani klubtársát a játékvezető torkának átharapásától.

(A Labdarúgás c. lapban észlelte Várhelyi Gusztáv, szolnoki olvasónk)

SZENZÁCIÓ!

A „Kiplinger Magazin"-ban olvastuk: „Nixon a választási kampány előrehaladásával nagyszerű fejlődésről tesz bizonyságot. Tegnapi beszédében a kétértelműségnek eddig sosem tapasztalt, szenzációs szintjére jutott el."

MEGÉRTŐ ANYA

– Meggyőztél, fiacskám, dohányozhatsz!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: „Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új."

Heltai Jenő ifjú hírlapíró korában egy éjszaka a kávéházból hazamenet újólag és már nem tudni hányadszor elhatározta, hogy új életet kezd és hazaérve kis cédulán üzenetet írt a háziasszonyának... „Kérem, reggel hétkor pontosan kelteni!" — Őszinte megelégedéssel nézegette az ötszavas klasszikusan tömör szöveget, azután egy halk sóhajjal még hozzá írta: — „Ha nyolcig nem kelnék fel, hagyjanak délig aludni!"

*

Karinthy Frigyes kötelező látogatásra ment egy kiadóhoz, akit szívből utált.

— A vezérigazgató úr nincs otthon — fogadta az ajtót nyitó szabalány.

— Hála isten — örvendezett a humorista —, amikor előbb az ablaknál láttam, már féltem, hogy otthon lesz.

*

Hunyady Sándor egy barátjánál vendégeskedett Újvidéken, ahol már rég nem járt, s vendéglátójával sétálni ment a korzóra. Az első ismerős, akit látott, egy híres helybeli szép asszony volt, talpig feketében.

— Miért jár ez gyászban? — kérdezte.

— Szegényke, két hónap óta özvegy — sajnálkozott a barát.

— Ne mondd, és kik haltak meg a városban?

*

Szomory Dezső N. városkába utazott felolvasni. Kínzó fejfájással érkezett, mire a helyi rendező kikocsizott vele az erdőkkel övezett határra, hogy felfrissüljön. Útközben azzal dicsekedett, hogy N. az ország legegészségesebb klímájú városa. Naponta átlag egy haláleset van.

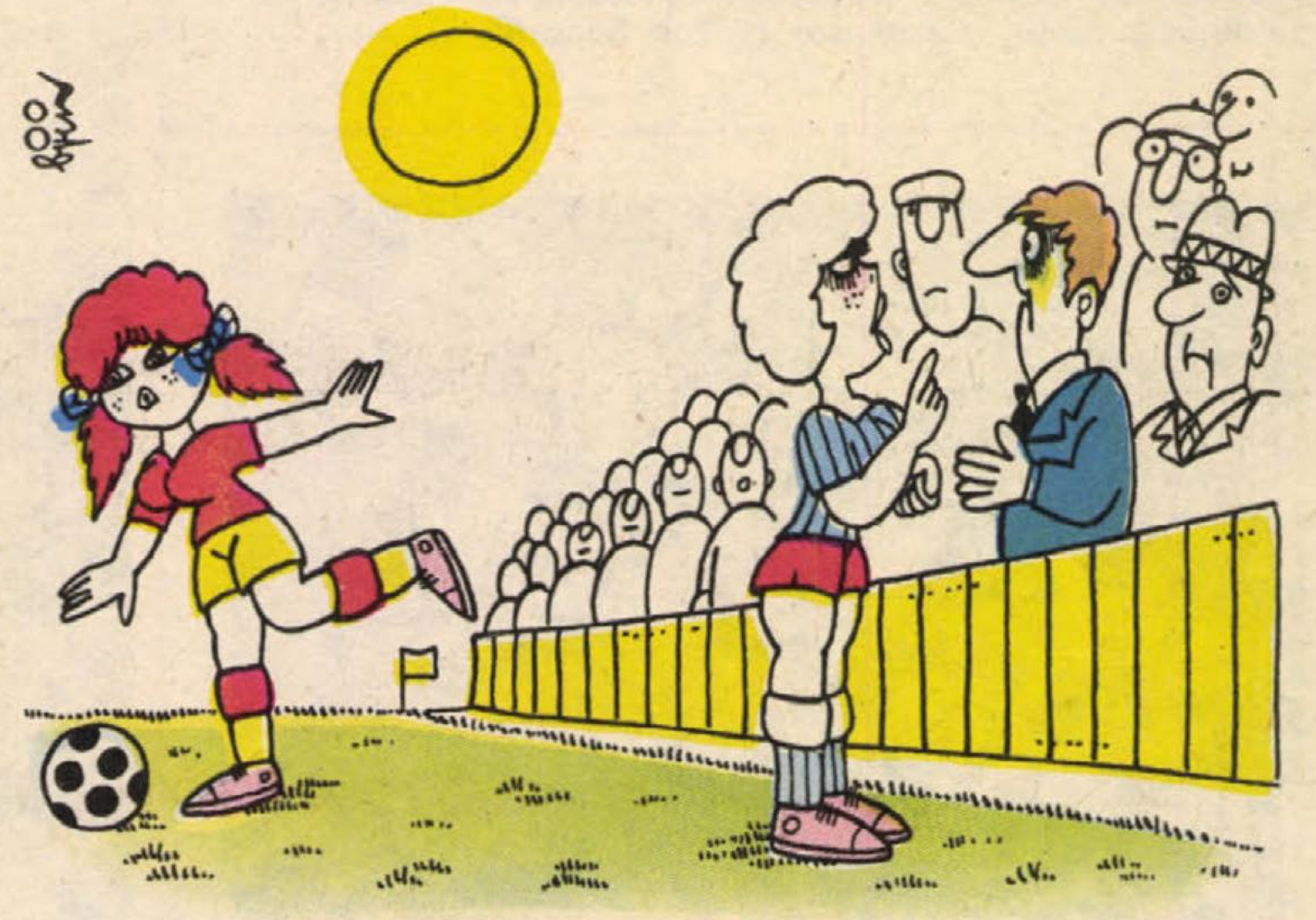
— Remélem a mai esedékes már kiszenvedett — nyöszörögte Szomory, sajgó halántékát simogatva.

(Andor Leon gyűjtése)

EGY KIS SPORT

FÉLTÉKENY ASSZONYKA

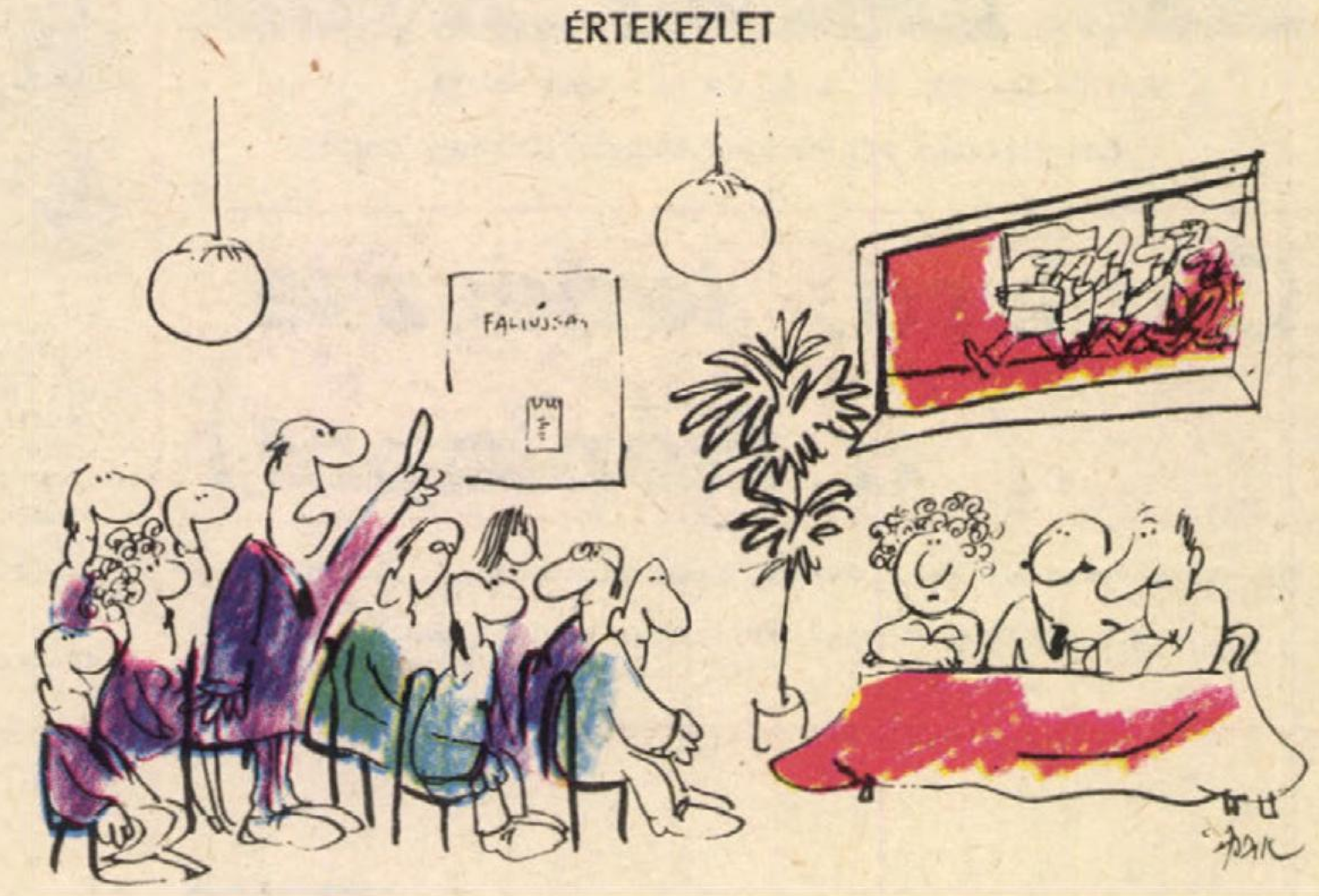
– Hülyének nézel, fiacskám? Azt hiszed, nem láttam, hogy az egész meccs alatt az ellenfél középcsatárát bámultad?...

TELT HÁZ A STADIONBAN

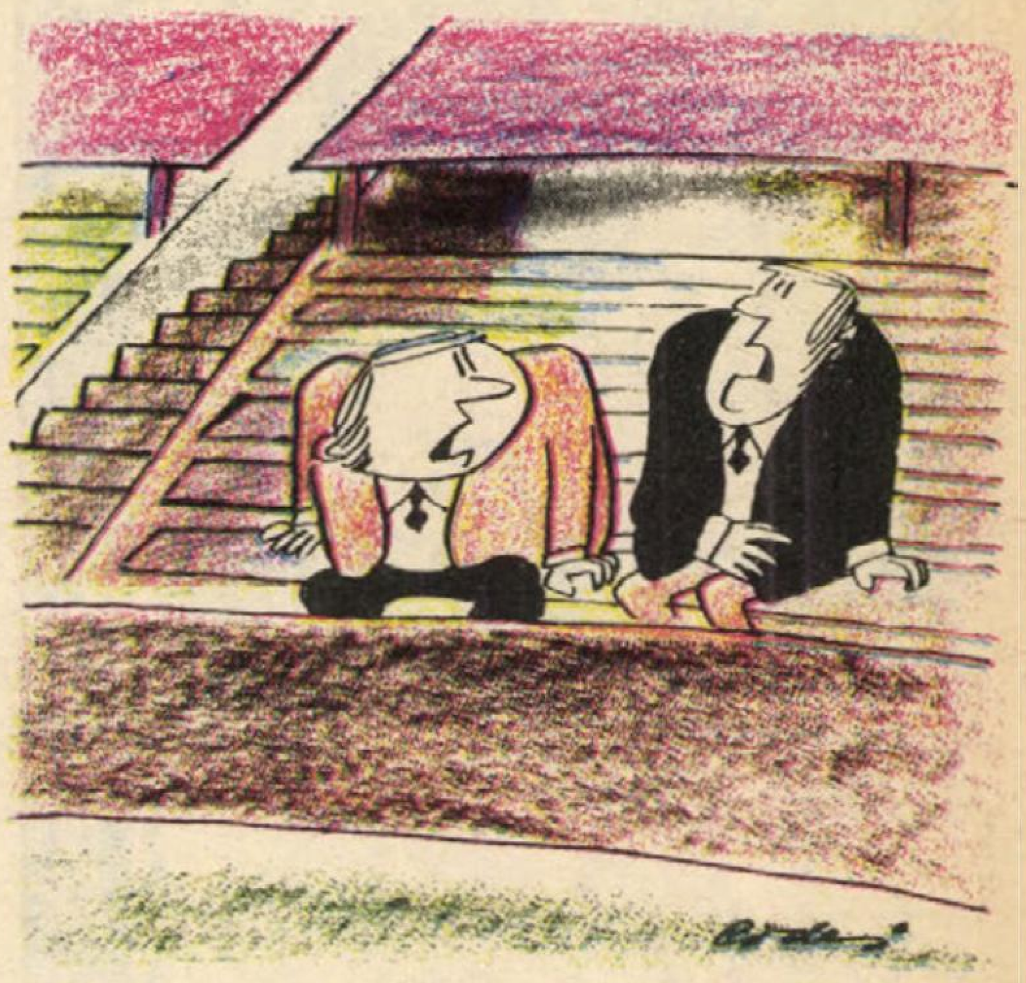
– A magyar futball jövője című vitadélutánunkat ezennel megnyitom.

ÉRTEKEZLET

– Tudom, hogy nálunk is vannak problémák, de ezek eltörpülnek a magyar futball súlyos problémái mellett, mert ugye a focisták...

A TRIBÜNÖN

– Te miért jársz futballmeccsre?
– Tömegiszonyom van.

LYSISTRATE

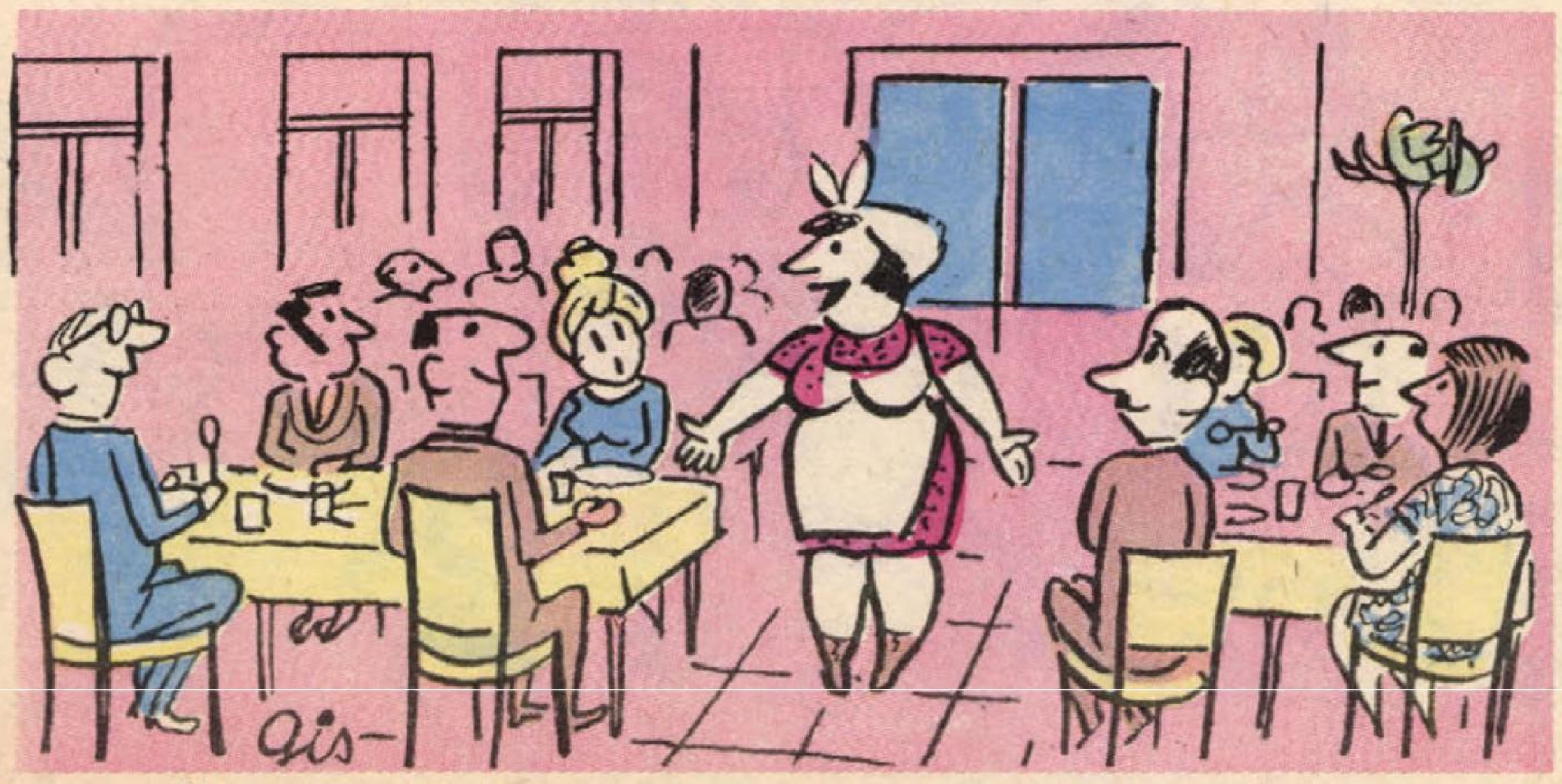
Egy cheshirei amatőr színjátszótársulat november közepén mutatja be a „Hegedűs a háztetőn" című musicalt. A társulat férfitagjai lelkiismeretesen készülnek a bemutatóra, már hetek óta nem borotválkoznak, hogy valódi szakállal léphessenek a színpadra.

Most azonban fordulat állt be. Hat amatőrművész ifjú neje fellázadt és ultimátumot intézett a szakállasokhoz. Házastársi gyengédségről szó sem lehet addig, amíg a bozontos és szúrós szakáll el nem tűnik.

Az International Herald Tribune híradása szerint a férjek nagy lelkinyugalommal fogadták az ultimátumot. Szóvivőjük kereken kijelentette: „Nem borotválkozunk"... és mintha vidám fény gyúlt volna a szemében.

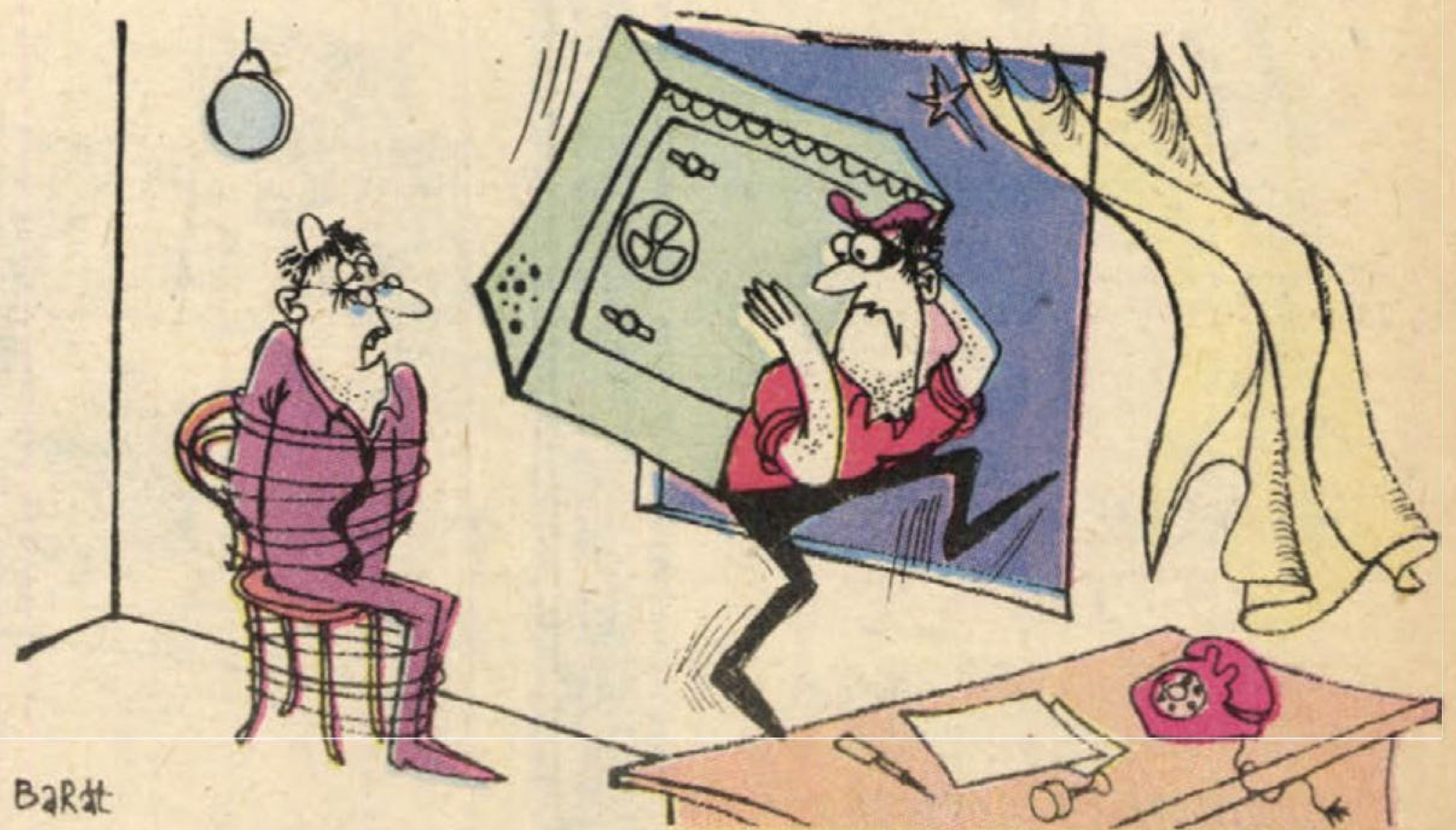
Ki érti ezt?

JÓSZÍVŰ ÜZEMI SZAKÁCSNŐ

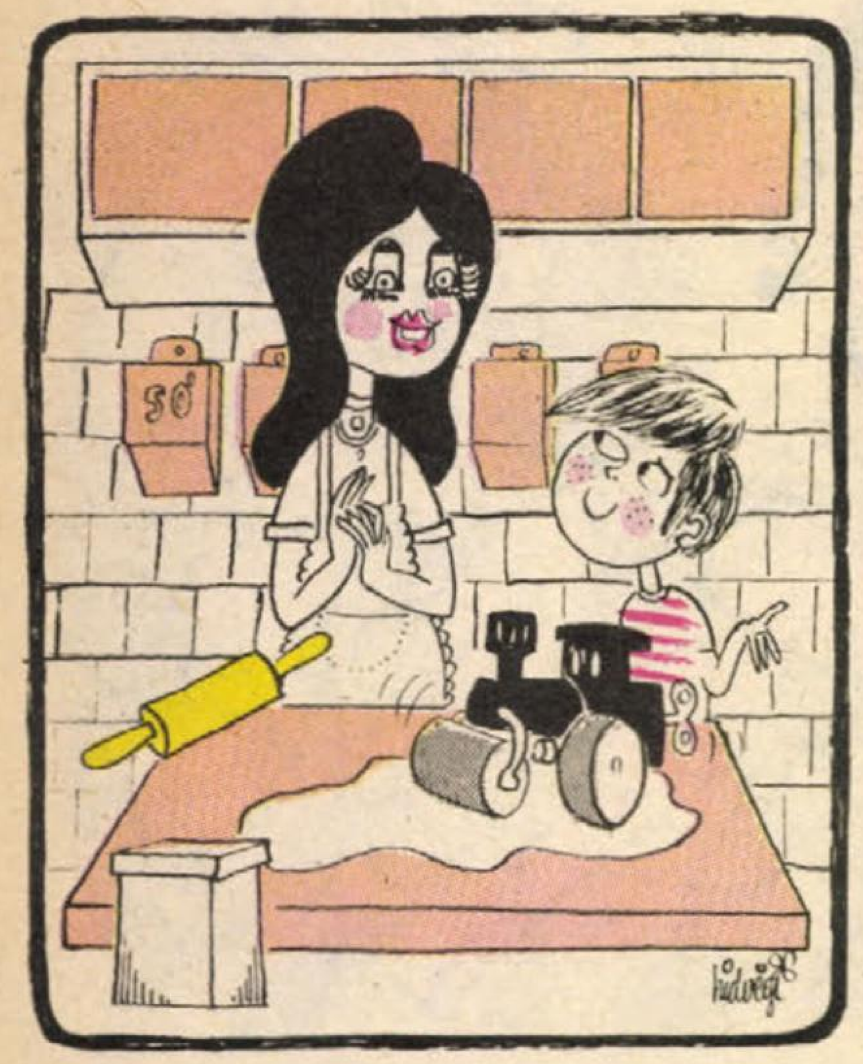
– Aki rendesen eszik a levesből, az jutalmul nem kap a főzelékből...

MUNKAERŐ-CSÁBÍTÓ

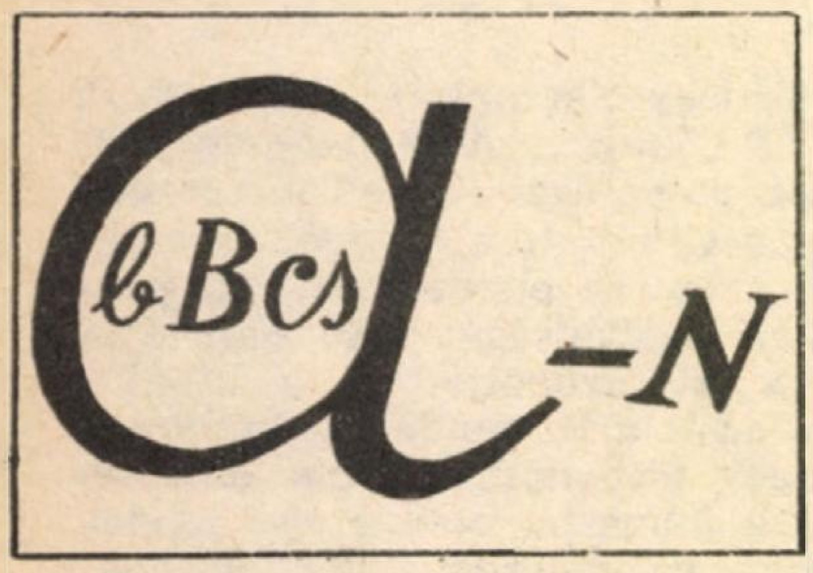
– Mondja, jó ember, nincs kedve nálunk maradni anyagmozgatónak?...

A MAMA KIS SEGÍTŐTÁRSA

RÉBUSZ

243. rejtvényünk megfejtése:

Békéscsaba

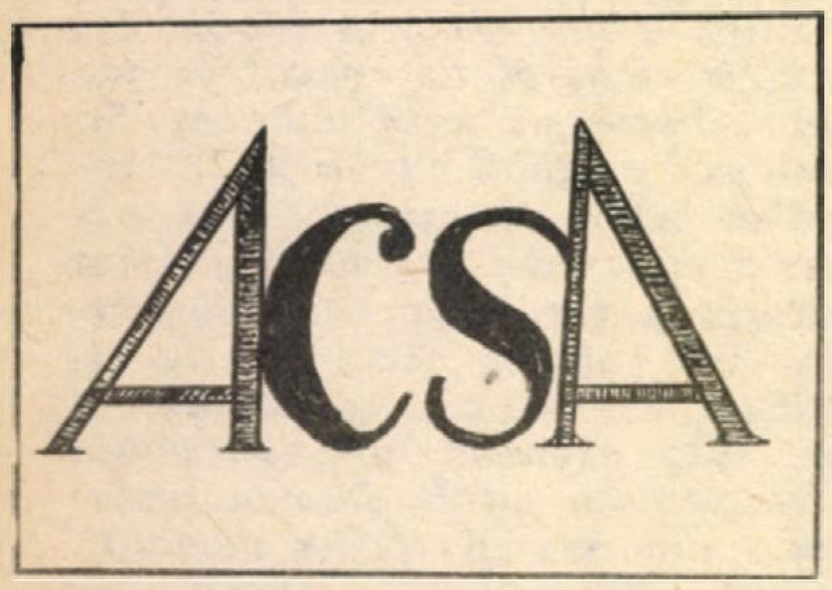
A 100 forintos díjak nyertesei:

Ifj. Réz Mihály, Bp. XIII., Bulcsú u. 18.

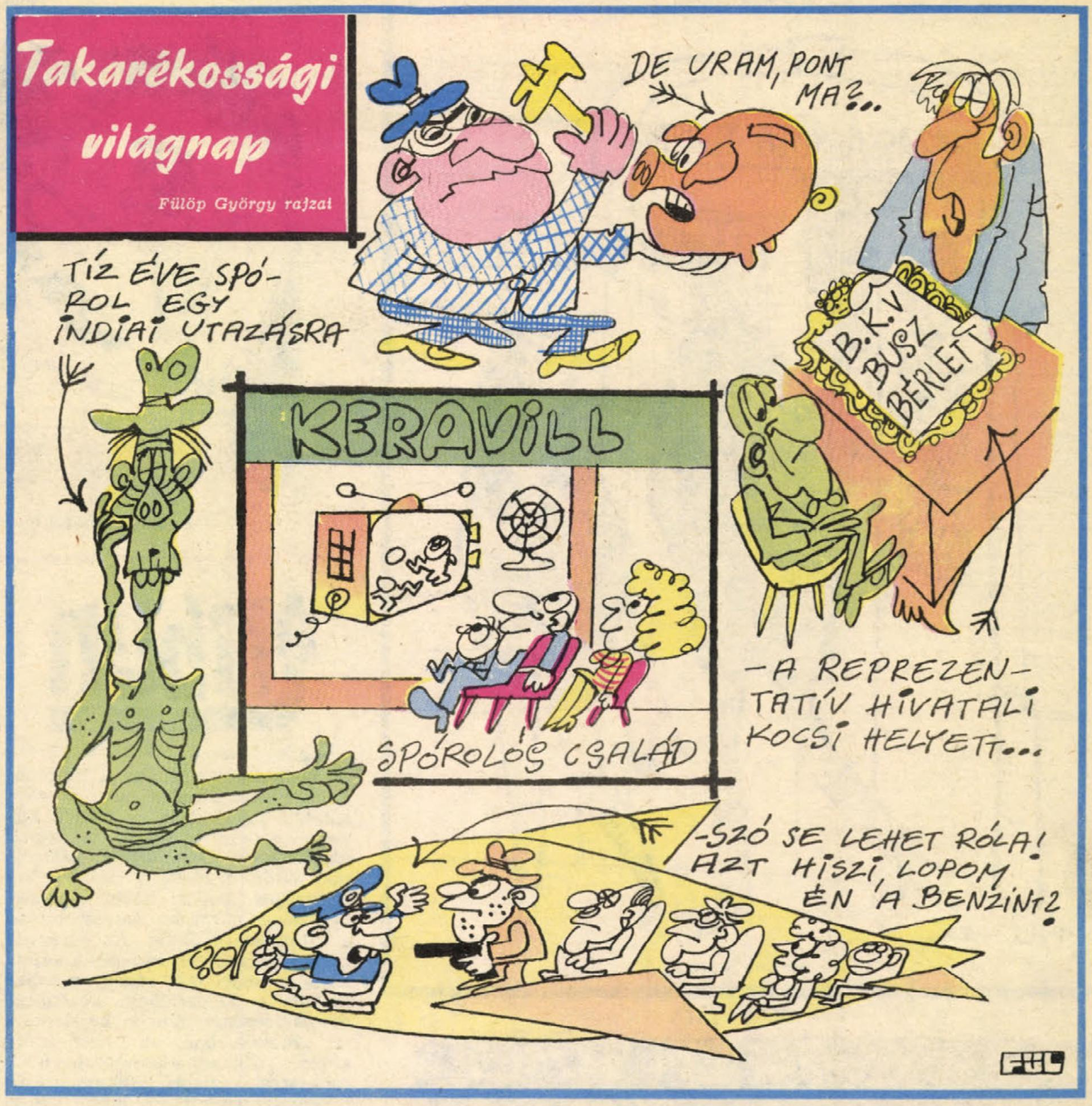
Márföldi Jenő, Nyíregyháza, Új u. 28.

Kassai Ágnes, Bp. VI., Vörösmarty u. 69—71.

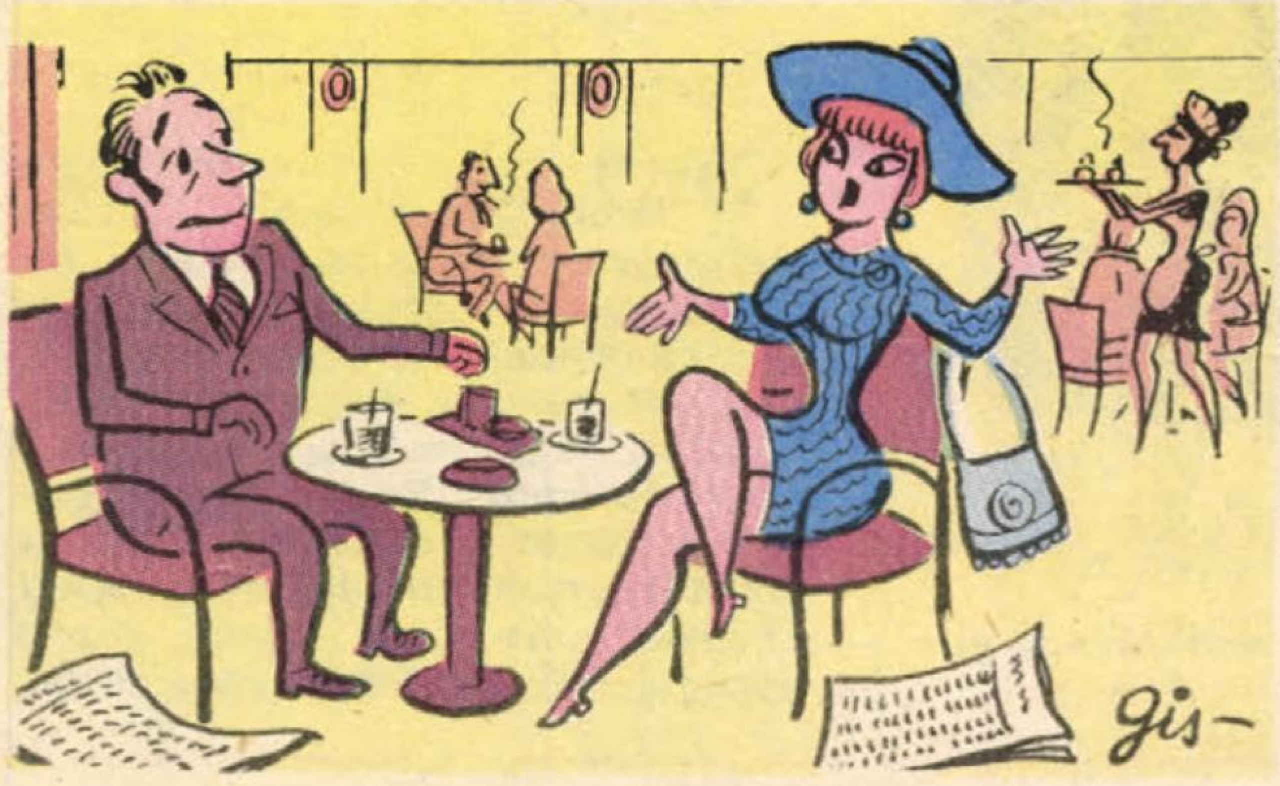
244. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket — kizárólag levelezőlapon — erre a címre kell legkésőbb november 6-ig beküldeni: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

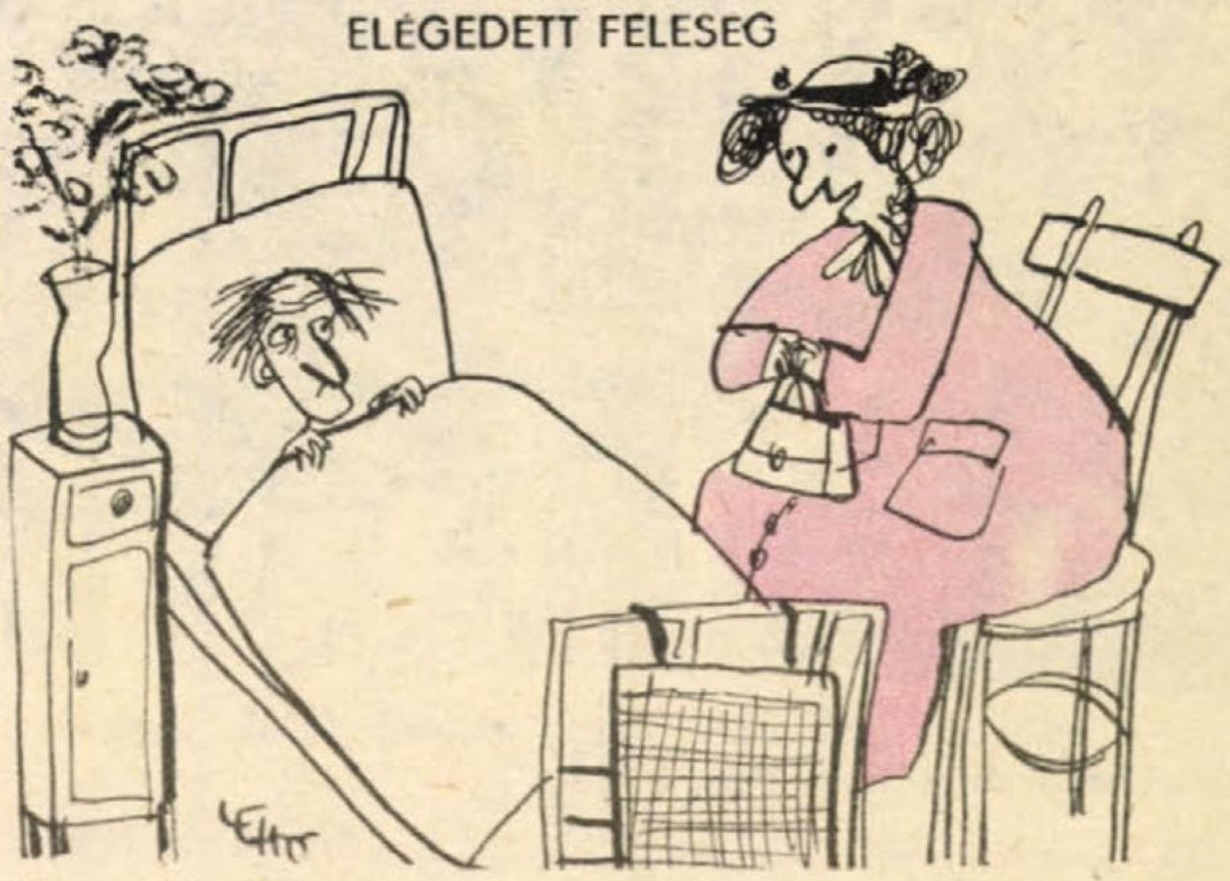

HÁZASSÁGI APRÓHIRDETÉS

— Sajnálom, tárgytalan, ha jól emlékszem, maga tőlem vált el...

ELÉGEDETT FELESÉG

— Megszereztük a nyaralót, az autót, végre el kezdhetünk élni!

Ludas Matyi

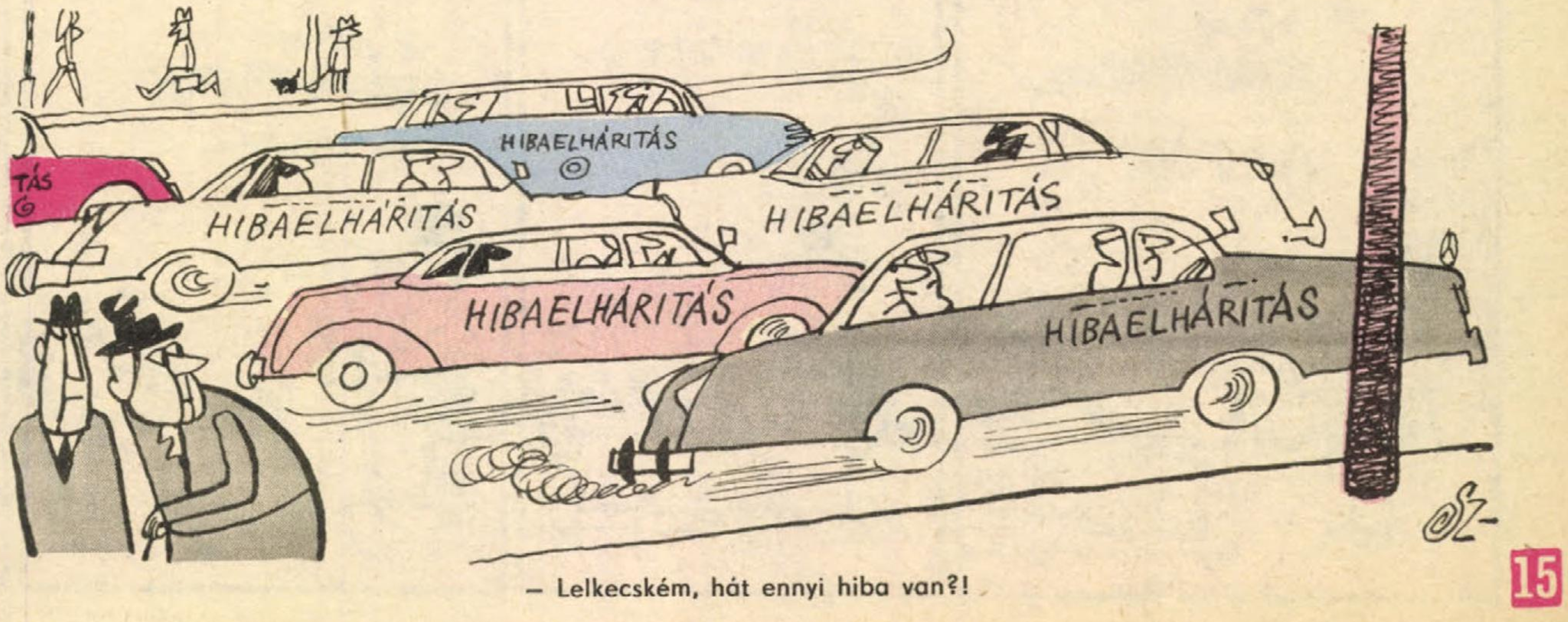
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337 2-44. — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A PESTI UTCÁN

— Lelkecském, hát ennyi hiba van?!

ESKÜVŐ UTÁN

– És most mi legyen?

HIDEG ŐSZ

– Tudod, milyen rosszul működik nálunk a központi fűtés...

A VILÁG VÉGÉN

– Micsoda szerencse, hogy megtaláltalak, öregem, nem tudnál egy kis baráti kölcsönnel kisegíteni?...

tribün

Kanadában, az ontariói Stratfordban működik a National Shakespeare Theatre nevű színtársulat. Néhány hete — még a kanadai—szovjet korongmérkőzések idején — a Lear királyt játszották. William Hutt, a címszereplő, sajátságos módon hozta egymáshoz közel a magas művészetet és a mindennapi életet. Az égzengés és orkántombolás közepette eljátszott viharjelenet végén szembefordult a kétezerfőnyi közönséggel és fenséges hangon bejelentette: „Moszkvában, az utolsó mérkőzésen: Kanada—Szovjetunió 6:5." Az ügyelő újabb villámokat és mennydörgéseket produkált, Hutt pedig életének legnagyobb tapsviharában hagyta el a színpadot.

*

Duane Neff, az austini egyetemi labdarúgók edzője, mélységesen vallásos ember. „Ha bajba jutsz — szokta mondogatni tanítványainak —, vedd elő a bibliát, ott mindig segítségre lelsz." Történt, hogy az egyik labdarúgó, bizonyos Byron Boston, megfogadta a tanácsot és álmélkodva kellett észlelnie, mennyire igazat mondott az edző. Az Írás lapjai között ugyanis már az első percben tizenöt dollárra bukkant. A felesége rejtette oda előle.

*

Rocky Thompson, a New York Giants rögbicsapatának csillaga, rossz évet zárt. Több hosszú átadást kiejtett a kezéből és ezekből aztán az ellenfél szerzett pontokat. Szabadságát arra használta, hogy kiküszöbölje ezt a hibáját. Elutazott a Bermudákra, kiállt egy tenger fölé nyúló szikla csücskébe, a magasba dobott egy labdát, aztán utánaugrott, hogy estében elkapja. „Remek gyakorlat volt — mesélte —, az ugrás végén a tenger nagyobbat ütött, mint egy kétmázsás hátvéd."

*

Repülőparádé Buenos Airesban. Egy gépből három ejtőernyős ugrik ki. Az ernyők kinyílnak, a három legény csendesen libeg a föld felé. Aztán egyszerre felordít a közönség. A három tag leoldja magáról az ernyőt és pokoli sebességgel kezd zuhanni. Sikoltozás, a nézők eltakarják a szemüket. Alig százötven-kétszáz méternyire vannak a földtől, amikor kiderül a turpisság. Még egy ernyő van rajtuk, most azt is kinyitják és vidoran landolnak. A közönség azonban megostromolja a rendezőség sátrát. Mondanivalójuk summája: „Kikérjük magunknak az ilyen hülye vicceket!"

(p. p.)

nagy emberek kis történetei — EDISON — nagy emberek kis történetei

